

A U S T R A L S K É

listy

POSTAGE PAID
IN AUSTRALIA
POSTAGE PAID
IN AUSTRALIA

AUSTRALSKÉ LISTY

CISLO 53 LEDEN 1996

Print Post Approved
PP 242296 / 00084

\$2.60

Jaroslava Slánská, 1991 "Klaun s opičkou" (pocta F. Tichému)

L. & G. Pergl

Česká Optická Firma

57 Pelham Street
CARLTON VIC. 3053
Tel: (03) 663 6242

All International Office Machines

Prodej a opravy nových a starších
"typewriters, photocopiers & faxes"
dílňa a obchod: **390 BOTANY ROAD**
ALEXANDRIA,
N.S.W. 2015

Tel: **319 0648** nebo **214 7402**
Václav Novák: 30 6781

TRITON **CARPET CLEANING SERVICE**

Powerful truck, Mounted equipment
All stains treated, Carpets deodorized
Fast drying, Scotch guard
Carpet and Upholstery
Leather L/ S Cleaning

Emergency water damage service

Peter Adler

Phone: 388 2052, Mobile: 018 044 100

Mluvíme česky

ODBORNÝ ZUBNÍ LÉKAŘ

Dr Jan ROSA

nabízí své služby,

v **"MEDICAL & FITNESS CENTRE"**
roh Acacia a Florinbunda Ave
Glenmore Park NSW 2745

Objednávky denně
na čísle: **(047) 332 956**

Hledáte příbuzné a známé?
Nabízíte služby a servis?
Máte zájem o seznámení?
Využijte

AUSTRALSKÉ LISTY !!!

CONTACT

P.R.I.N.T.I.N.G. PTY LTD
A.C.N. 002 887 238

NAVRHNEME
GRAFICKY UPRAVÍME
KVALITNĚ VYTISKNEME
BAREVNĚ I ČERNOBÍLE
KATALOGY
OBCHODNÍ DOPISY
REKLAMNÍ NABÍDKY
SVATEBNÍ OZNÁMENÍ
VIZITKY
a další

Unit 4, 175 Gibbes Street
CHATSWOOD, N.S.W. 2067, AUSTRALIA
Tel. (02) 417 8555 Fax. (02) 417 5510

APPLIED COMPUTER SYSTEMS (Australia)

dodáváme celé systémy 'software' i 'hardware' pro
MANUFACTURING, ENGINEERING
DESIGN, CAD/CAM
DESKTOP PUBLISHING
JOB COSTING, ACCOUNTING
MULTIMEDIA, DESKTOP VIDEO
České, EASTERN & WORLD FONTS
BUREAU SERVICE & TRAINING

7 Boonah Street
WENTWORTHVILLE
NSW 2145

Tel: 02 636 1873
Fax: 02 631 2024
Mobile: 018 288 477

SONYCS

Bon Voyage

Shop 6 Royal Arcade
175 Oxford Street
Bondi Junction 2022 NSW

Tel 02 387 1333
Fax 02 389 8028

Připravujeme speciální zájezdy do
lázní v České i Slovenské republice.
Zařizujeme letenky, zájezdy
zajímavé výlety vlakem.
Zajistíme pojištění, cestovní šeky,
poskytujeme veškerý servis,
vše za vynikající ceny.
volejte Barboru - 387 1333

Vážení přátelé,

na začátku Nového roku 1996 bych vám chtěla, jménem všech, kteří připravují Australské listy, popřát mnoho štěstí, spokojenosti a zdraví a zároveň vám poděkovat za přízeň a podporu.

Děkuji především těm, kteří ani ve vánočním shonu nezapomněli zaplatit předplatné. Ty ostatní prosíme, aby tak učinili. V průměru asi 40% nezaplacených nebo se zpětnou platností placených předplatných dost výrazně komplikuje naši finanční situaci. Zatím ale držíme nos nad vodou a to je dobře.

Ze srdce děkujeme i těm, kteří spolu s vánočním přáním zaslali i něco na tiskový fond. V příštím čísle bychom jim chtěli poděkovat jmenovitě.

Český krajaňský tisk po celém světě po revoluci pomalu zaniká. Je možné si objednat noviny z České republiky a tak se zdá, že krajaňské noviny nejsou potřebné. Myslím si, že je to omyl. Vždyť právě tento tisk je pojítkem mezi krajaňskými organizacemi i mezi jednotlivými krajaňy v cizině. Máme sice nyní lepší spojení s Českou republikou, ale tak trochu ztrácíme spojení mezi sebou tady, a to je škoda.

K přání všeho dobrého přidáváme i moudrá slova Josefa Fouska.

Jana Háberová

MOSTY

Josef Fousek

Povznést svou duši
Nad balast plytkých vět
V nichž pletichy se rojí
Do licoměrných vod
Neutápět svět
A nelpět na rozbrojích

Za mstou a zlobou
Vždy hloupost zvedá pěst
Ta z nenávisti kličí
Přes řeky mosty strhává
A každou lásku zničí

Všechno nejlepší v Novém roce všem krajaňům přeje

Josef Fousek

PROJEV PREZIDENTA ČESKÉ REPUBLIKY VÁCLAVA HAVLA
(National Press Club, Canberra - 29. března 1995)

Snad každý z nás se v tuto dobu zamýšlí nad tím, co přinesl rok starý a co na nás čeká v roce novém. Přemýšlíme o svých úspěších i prohrách, děláme dobrá a většinou správná předsevzetí, která však obvykle nedokážeme splnit. Zamysleme se teď společně nad moudrými slovy, která pronesl prezident České republiky Václav Havel při své loňské návštěvě v Austrálii.

Po mnoho tisíciletí lidstvo žilo a vyvíjelo se na různých místech Země poměrně autonomně. Vznikaly a zanikaly kultury a celé civilizace, které byly z našeho dnešního hlediska do sebe velmi uzavřené a navzájem izolované, jejich vzájemné styky byly minimální, pokud o sobě vůbec věděly. Dnes je všechno jinak, v historicky poměrně krátké době vznikla jedna globální civilizace, která pokrývá celou planetu, celou ji propojuje a všechny kultury či civilizační okruhy, které se tak dlouho vyvíjely autonomně, vměšťnává do sebe a sobě přizpůsobuje. Zdá se mi, že velká část konfliktů či problémů dnešního světa s tímto faktem bezprostředně souvisí, protože je lze vysvětlit jako zápas různých kulturních identit nikoli s touto civilizací, ale za sebe samé, za záchranu či rozvoj toho, čím jsou a čím se navzájem liší. Říká se, že žijeme v době, kdy každé údolí chce samostatnost. Něco, co se utvářelo po tisíciletí, jako by se začínalo vzpírat a obávat nebezpečí, že se během několika let rozplyne v jakési celosvětové kulturní neutralitě. Smícháme-li všechny barvy, vznikne, jak známo, šedá. Kultury různých barev se možná vzpírají svému zešedivění promícháním v jediném civilizačním kotli.

Jak lze tuto rozporuplnou situaci překonat? Kde hledat naději? Řešením rozhodně není slepá sázka na soudobou technickou a svou podstatou ateistickou civilizaci jako na něco, co je takzvaně pokrokovější než všechny rozmanité kulturní a civilizační tradice, co je tudíž vyšší hodnotou než ony a jménem čehož je lze potlačovat a hubit jako element zdržující dějiny na jejich vítězné cestě. Člověk je mezi jiným i jeho vlastní minulost a bojovat s touto minulostí znamená vyhlásit válku i jemu. Stejně tak není řešením popřít tuto civilizaci, vzdát se všeho dobrého, co přinesla a přináší, a pokusit se o návrat kamsi do starých časů kmenového života.

Jedinou smysluplnou cestou je cesta nejnáročnější, začít systematicky přetvářet naši civilizaci v civilizaci vskutku multikulturní, která umožní všem, aby byli sami sebou, ale zároveň nikoho nebude připravovat o možnosti, jež sama nabízí, a která bude hledat cesty nejen k tolerantnímu soužití různých kulturních identit, ale i k jasné artikulaci toho, co je spojuje a co se může stát jejich společně sdíleným souborem

Stručný přehled rubrik

Projev prezidenta V. Havla	01
Opět kupředu levá	02-03
Pravda: Záleží na ní?	04
Nad dopisy čtenářů	05
Zprávy	06-07
Malé zamyšlení nad dějinami	08
Češi ve II.světové válce	09
Z tajů krás české řeči	10
Kultura	11
Perly a perličky	12
Přišla jsem - viděla jsem	13
Cizinec mezi námi	14-16

hodnot a norem, jež jim umožní tvořivé soužití. Jsem rád, že toto své hluboké přesvědčení mohu zopakovat právě zde, v Austrálii, tedy v zemi, která by mohla sloužit mnoha jiným jako příklad multikulturní demokracie, v zemi, která se snaží jít tou cestou, jež může znamenat východisko ze složité situace, do níž se dnes lidstvo dostává.

Základní otázkou ovšem zůstává, kde hledat zdroje onoho společné sdíleného minima, jež by mohlo vytvořit rámec tolerantního soužití různých kultur v jediné civilizaci. Zde nestačí jen mechanicky převzít soubor imperativů, principů či pravidel, k nimž se dopracoval euroamerický svět, a bez dalšího je prohlásit za závazné pro všechny. Má-li totiž někdo přijmout tyto principy vskutku za své, opravdu se s nimi identifikovat a posléze se jimi řídit, pak musí tyto principy rezonovat s něčím, co je už v něm a co je mu vlastní. Různé kultury nebo civilizační okruhy mohou totiž společně sdílet jen něco, co chápou vskutku jako společné, nikoli tedy něco, co prostě jen jedni nabídli nebo dokonce vnutili druhým. Pravidla lidského soužití na zemi, mají-li fungovat, musí vyrůstat z nehlubších zkušeností všech, nikoli jen některých. Musí být prostě formulována tak, aby souzněla s tím, co člověk-jakožto člověk, tedy nikoli jen jako příslušník té či oné skupiny-pochopil, co prožil, co zakusil. Je až překvapující, že v tak rozmanitých místech a v tak rozmanitých časech, většinou zcela nezávisle na sobě, mohly vzniknout v jádře velmi shodné mravní normy. Ne-nalezneme asi kulturu, která by nebyla založena na přesvědčení o tom, že existuje určitý vyšší a nám nedostupný řád světa, vyšší úmysl, z něhož vše pochází, vyšší paměť, kam se vše zapisuje, vyšší autorita, které jsme všichni odpovědní. Toto přesvědčení je přítomno ve všech našich archetypálních představách a zasunutých vědomostech, je v nich přítomno dodnes, navzdory tomu, že moderní civilizace nás tak zfetelně tomu všemu odcizuje. Odcizuje nás jakékoli úctě k tajemství světa, ale zároveň nás dnes a denně přesvědčuje svými důsledky o tom, že ztráta této úcty vede k záhubě.

Jedinou šancí dnešního světa a dnešní civilizace vidím v jasném vědomí její multikulturnosti, v jejím radikálním zniternění a v jejím pokusu hledat společné spirituální kořeny všech kultur jako

to, co spojuje všechny lidi. A na této bázi pak znovu a lépe artikulovat celý svět norem, které nám umožní žít v míru a spolu, aniž bychom se museli vzdávat své svěbytnosti. Může se zde otevřít úplně nová éra vzájemné inspirace. Předpokládá to ale skutečnou otevřenost, vůli si porozumět a schopnost vystoupit ze zajetí vlastních předsudků a návyků. Identita není přece vězení, ale výzva ostatním k dialogu.

VÝTAH Z NOVOROČNÍHO PROJEVU VÁCLAVA HAVLA

V úvodu svého novoročního projevu se prezident republiky Václav Havel obrátil především na ty občany, kteří jsou zklamáni a nespokojeni s děním v republice, ať už proto, že podle jejich mínění nedostatečně čelíme bezpočtu nedobrých věcí, kterými jsou změny v zemi provázány, anebo proto, že opouštíme ideály, jejichž zněním jsme se rozloučili s komunismem a neplníme cíle, které jsme si předsevzali. Vývoj v České republice pak přirovnal k turbulencím a vyjádřil přesvědčení, že jimi dříve či později proletíme do klidnějších poměrů.

Ti, kteří jsou tak či onak zklamáni, jsou podle prezidenta v zajetí chybné představy, že na začátku nové cesty, po které jsme se před šesti lety vydali, byl či měl být nějaký hotový, přesný a nezměnitelný koncept lepšího světa, a že vše špatné, co kolem sebe denně vidíme, je důsledkem jakési osudové úchylinky politiků od tohoto ideálního konceptu. Neznamená to ovšem, že politici nechybují. Jestliže chybují moc, pak si můžeme podle hlavy státu ve volbách zvolit jiné.

Havel dále uvedl, že by bylo bláhové domnívat se, že existuje taková politická strana, která má v kapse lék na všechno a která nikdy žádné chybné kroky udělat nemůže. Bude-li to někdo před volbami o sobě tvrdit, pak bychom se před ním měli mít spíš na pozoru než podlehnout jeho vábívému hlasu a doufat, že právě on je schopen všechno vyřešit.

Prezident republiky připomněl i úspěchy, kterých jsme dosáhli. Přiblížili jsme se demokratickým státům světa a jejich společným institucím. Naše nedá-

vné přijetí do organizace nejrozvinutějších zemí to přesvědčivě dokládá.

Za nejdůležitější v nadcházejících měsících i letech považuje prezident nutnost pěstování lepšího mravního klimatu v zemi.

Na závěr svého novoročního projevu se prezident republiky obrátil na všechny s následující výzvou: "Pokusme se hledat v sobě vyrovnaný nadhled a šířit kolem sebe klid! Pokusme se být k sobě slušnější a víc si vycházet vstříc! Zkusme se mít navzájem víc rádi!"

(Mladá fronta- 2.1.96)

Opět kupředu levá

Jaroslav Kovářiček

Někdy mi připadá, že to není tak dávno, co jsme si jen troufali doufat, že bychom se mohli dožít konce chmurné komunistického panování. Měřeno přesným časem - je tomu šest let, co se v naší vlasti komunistická totalita sesypala jako domeček z karet. Čas v dějinách i v myslích lidí je však vskutku znatelně relativní, temná doba reálného socialismu připadá dnes mnohým lidem už jen jako zlý sen. Co si asi z totality pamatují dnešní dvacetiletí lidé, kterým v době převratu bylo jen těch dětských čtrnáct let? A zdá se, že krátkou paměť mají i mnozí starší lidé, kteří by si pamatovat měli. Jako bývalý politický exulant dívám se s velkými rozpaky na to, jak v mnohých zemích bývalého "tábora socialismu" získávali opět politický vliv komunisté, ať už členové strany současní či bývalí. A děje se tak ve svobodných volbách! V Bulharsku nedávno vyhrála volby Socialistická strana bývalého komunisty Videnova, podobně je tomu i v Maďarsku, kde Socialistickou stranu vede Gzula Horn, bývalý komunistický ministr zahraničí. Slovensko je rovněž vedeno převážně bývalými členy komunistické strany. V polských prezidentských volbách prohrál legendární bojovník proti komunismu Lech Walesa ve prospěch bývalého ministra komunistické vlády A. Kwasniewského. Nejezstvěji jsou tu výsledky ruských voleb, kde se komunisté opět stali nejsilnější stranou. O co vlastně jde?

Jde opravdu jen o obyčejnou lidskou blbost? Což ty milióny komunismem zmařených lidských životů neznamenají vůbec nic? Co se asi děje v myslích lidí, kteří takhle marní to cenné právo svobodně volit? Jakou budoucnost lze od novokomunistů očekávat? Neznám odpovědi na tyto otázky a kdo je asi zná? Tato politická scénérie je velmi složitá, vlastně zmatečná a nepřehledná. Zamysleme se tedy nad touto situací.

Nejprve si musíme ujasnit, kdo vlastně jsou ti komunisté. Slovníky nám tu s jejich definicemi nepomohou, slovo komunista mění význam jako chameleon. Silně však pochybuji, že se v oněch krajínách najdou ještě dnes komunisté starého typu, tedy lidé sociálně motivovaní věřit ve spásnost marxistické doktriny. Namísto slibované beztržní společnosti mohli nám komunističtí mocipáni nabídnout jen lágrý a hromady mrtvol. Nesmíme zapomenout na to, že počet obětí komunismu značně přesáhl milióny lidí, zlikvidované socialistickými soudruhy Hitlerovými. Po éře stalinismu bylo vyloučené, aby nějaký slušný a inteligentní člověk, mohl být stoupencem komunistické víry. Lze tedy snadno logicky usoudit, že moderní komunista byl či je buď blb a nebo bezcharakterní oportunist, případně oba zároveň. Z tohoto lze dále usoudit, že odhozením členské legitimace z blba stane se člověk moudrý, z lumpa anděl. Takové proměny lidí jsou sice myslitelné, je však k nim potřebí mnohem více úsilí než jen obrácení kabátu, obzvláště když už někomu teče do bot. Do komunistické strany vstupoval přece každý dobrovolně, a tím na sebe vzal zodpovědnost za všechny zločiny prostřednictvím té strany spáchané. Nebyly ty hříchy sice ještě řádně sečteny, jsou ale značné. To je dnes jasné každému. Pokud by se tedy nějakým způsobem v komunistovi probudilo svědomí, bylo by vhodné, kdyby alespoň taktně odešel z politiky a snažil se napravit své viny nějakým vhodným způsobem. To, že tito lidé nadále usilují o moc mne jen přesvědčuje, že svoji podstatou zůstávají oportunisté, na které je škoda marnit sametem.

Komunisté mne tedy nepřekvapují, spíše lidé, kteří je zase po všech těch zkušenostech volí! Jsem zajisté velmi

rád, že čeští voliči jsou mezi vzácnými výjimkami, i když asi tři ministři Klausovy vlády ve straně byli. Těch nějakých deset procent podpory komunistům se dá očekávat v zemi, kde více než deset procent obyvatel bylo členy té strany. Procento hodně vysoké, stále však jen menšina národa. Podobně je tomu ale i v jiných zemích. Ex-soudruha Mečiára také nevolila většina slovenských voličů. Ostatně svobodné volby všude odhalují ty staré komunistické volební podvody s devedesáti devíti procenty pro. Komunistům tu dnes nahrává jejich starý a nenáviděný nepřítel, totiž demokracie. Nekomunistické hlasy se často rozptýlí ve stranách všelijakých zbarvení, a tak dobře organizovaní sirotci komunismu mají šanci obstát relativně dobře. Toť jeden z důvodů, zdaleka ne však jediný.

Teprve budoucnost přesně zhodnotí současné politické dění. Těžko si ale představit, že by v Německu po válce volilo tolik lidí nacisty (byť i ty s odhozenou legitimací). Jeví se mi, že "demokratická revoluce" se vlastně nekonala. Možná, že komunisté nového typu jen upustili od starých praktik teroru a uplatňují nové formy politické moci. Že si skoro všude ponechali moc ekonomickou je očividné. Kdo měl peníze na skupování privatizovaných podniků? Až na drobné výjimky, nebyli nikde komunisté pohnáni k zodpovědnosti, jejich nakradené majetky jim také zůstaly. Možná, že jsme se radovali ze zániku "říše zla" poněkud předčasně.

Je rovněž zřejmé, že ekonomická a společenská situace je v postkomunistických zemích značně složitá, místy valně neradostná. Komunistické vlády přivedly své země do hlubokých krizí, které se nekomunisté snaží nyní napravovat. Kariérismus a vychytralost nejsou jen doménou komunistů, a tak se v nové situaci našlo také dost oportunistů, kteří si hned začali přihlížet svoji polivčičku. O korupční skandály není nouze, a hlavně jsou v necenzurovaných sdělovacích prostředcích silně viditelné. Jak se dalo očekávat, chyby dělali i lidé čestní, kteří se do nové politiky dostali náhle a bez řádné přípravy. Walesa byl dobrým odbojářem, na funkci prezidenta však vyškolen nebyl. Stejně jako Václav Havel, který však přece jen průpravu měl lepší. O kritiky tu ale nikdy nebyla

nouze. A takové to problémy nahání vodu na komunistické mlýny.

Hlavním problémem této doby a situace jeví se mi ale velký myšlenkový nepořádek v hlavách lidí, vychovaných komunistickým systémem. Schází soudné představy hospodářské i občanské. Socialistické zaměňuje se často za sociální. Málo se rozumí tomu, že kapitalismus bez demokracie může být stejným problémem jako socialismus. Proti socialistické reakce některých politiků jdou nezřídka do opačných extrémů. Někdy je to jen silácký slovník politiků, který voliče odpuzuje (takhle si umí skvěle prohrávat volby i australská liberálové). Neměl jsem nikdy rád termíny levice či pravice, jsou dnes značně zmatečné. Je-li však dnes chápána "pravice" coby protiváha komunistů a socialistů, pak i ona musí umět působit na voliče. Komunisté jsou mistři planých slibů, jde však o více než jen takové podvody. Jednou z důležitých potřeb člověka je nejen pravda, ale také naděje. I člověk smrtelně nemocný chce slyšet z úst doktora nějaké to slůvko naděje. Někdy má takové slovo vskutku hojivé účinky, ale i když nemá, přece jen pomáhá lépe nést břemeno údělu. Lidské psyše ale asi většina "pravicových politiků" nerozumí, thačérismus nebudi žádné zdání laskavosti. Nelze se potom divit, když někteří lidé dají přednost ďáblu, kterého znají, před tím, kterého neznají. Máme s tím ostatně osobitou zkušenost, poválečná reakce na nacistickou okupaci pomohla vydatně vehnat společnost do osidel komunismu.

Netroufám si předvídat, k čemu ona "komunistická obroda" vlastně povede. Nic dobrého však netuším! Co se dá přece od komunistů čekat? Stačí sledovat Mečiárovo počínání. Nám občanům Republiky české je dopřáno být zatím ještě upokojenými, do voleb v příštím roce bude však zapotřebí více než jen držet palce. Je nutno usilovat o národní program, který by umožňoval příznivý vývoj státu i společnosti. Tam, kde si volí opět komunisty, neřeší tím vůbec nic. V nejlepším případě jen ztrácejí čas.

PRAVDA : ZÁLEŽI NA NÍ?

Karel Wendt

Ten titulék jsem si nevymyslel. Vypůjčil jsem si ho z úvahy v předním australském deníku (The Australian, 18.11.95). Autor, který přednáší mimo jiné také o etice v politice, nedospěl k pevnému závěru a nechal otázku otevřenou. Nemělo by to překvapit. Je to v souladu se stávajícím myšlením. Doba, v níž všechno je relativní postihla i pravdu, jejíž význam zpochybnila.

Nerad si to přiznávám, ale v určitém zvráceném smyslu postrádám komunismus. Zjednodušoval věci. I pravdu. Pravda byla, že komunismus je svinstvo a že se mu musí odporovat. Protože odporovat lze je přitvořená a nutná věc. Všechno ostatní ustupovalo politickému uprchlíku do pozadí a bylo přijatelné. Nedostatky demokracie byly počítovány spíše jen tak mimochodem, jako něco, ve srovnání s marxistickou alternativou, nepodstatného. Neřekl už Churchill, že demokracie je nedokonalý vládní systém, ale ať mu někdo řekne o lepším? Měl pravdu, což ale neznamená, že by ten nedokonalý, ale přesto nejlepší systém, neměl být podrobován právě tak ostré kritice, jako systém očividně zvrhlý. Mea culpa.

Čertovo kopýtko demokratického systému tkví v samotných jeho základech a potom po všem v lidské povaze. V demokracii se moc nedobývá mečem, ale volební kampaní, v níž jedna jediná věc, VYHRÁT VOLBY, převyšuje význam všeho ostatního, včetně pravdy. Důležité je dosažení cíle, výběr prostředků je podružný. Světí je účel. Ušlechtilé heslo ve znaku, hlásající, že "pravda vítězí", patří do jiného světa. V tom dnešním, tj. ve světě moderní demokracie, obvykle nevitěží ten, kdo říká pravdu, ale ten, kdo nejlépe lže.

Vrátme se k novinové úvaze, zmíněné v úvodu. Kdyby otázka z titulku zněla, jestli je demokratickým občanům přijatelná lež, byla by to otázka legitimní a odpověď na ni kladná. Lež se stala v politice běžná, občané si na ni zvykli, nevadí jim. Politik lže, jako když tiskne, volič ví, že politik lže a politik ví, že volič ví. Došlo k tiché, nepsané dohodě, že tak se to prostě dělá. Vodiči informací, žurnalisté, tomu dávají imprimatur tím,

že politickou lež bagatelizují, jak je patrné z titulku a la "Pravda záleží na ní?"

Úvahy o důležitosti, či zanedbatelnosti pravdy vyvolal v Austrálii případ členky vlády, která očividnou proľhaností hravě předčila běžnou demokratickou praxi, což není žádná maličkost. Reakce sdělovacích prostředků a občanů v ulici byla předvídatelná, osud pravdy neradostný. Feministky předstíraly, že nelhala, protože šlo o "sestru" a "sestry" nelžou. Stoupenci její politické strany předstírali, že lež je pravda, protože patří k jejich straně, která také nelže. Komentátoři usoudili, že na tom nezáleží, protože lžou všichni. Političtí vědci došli k názoru, že odsouzení hodná není proľhanost, ale způsob, jakým byla prokázána. Neetická lež že musí být dokázána přísně eticky, jinak neplatí.

Jeden případ ze záplavy. Skutečnost, že se vůbec nedebatuje o tom, jestli záleží na pravdě, mi připadá přímo perverzní. Jestli totiž nezáleží na pravdě, na čem, proboha, záleží? Jestli nezáleží na pravdě, čeho se chytit? O co se může me opřít? Costojí za pračku? Co vytyčuje cestu? V co a čemu můžeme věřit? A co se nás exulantů týče: Proč a pro co jsme odcházeli?

Albert Camus napsal v poznámkách ke své poslední, nedávno vydané knize následující slova: "Člověk nemůže žít vědomě v pravdě. Ten, kdo tak činí, sám se odděluje od ostatních lidí, jejich iluze nemůže dále sdílet. Je cizincem." A dodal, takovým cizincem, že je on. Není sám.

Dr. Vladimír Gazdik

právník se znalostí českého i australského práva vám nabízí právní porady všeho druhu.

Volejte :

v úředních hodinách :

(02) 484 22 21

mobile : 015 274 734

po pracovní době :

(02) 998 07 908

ZAJÍMAVOSTI
Z ČESKÝCH AEROLINIÍ**ČSA a.s. vykazují zisk**

Prvně od roku 1991 vykázaly České aerolinie a.s. v kumulativním hodnocení od počátku roku zisk. Za období leden - září 1995 vyprodukovala společnost zisk ve výši 272 miliónů Kč, za srovnatelné období roku 1994 byla vykázána finanční ztráta z hospodaření ve výši 215,2 miliónů Kč. V roce 1993 ztráta činila 738,3 miliónů Kč.

Stop kuřákům !

Od data platnosti zimního letového řádu, tj. od 29. 10. 95 byl zaveden na všech letech zajišťovaných letadly typu ATR - 42, ATR - 72 a TU - 134A, úplný nekuřácký provoz. V Business Class letadel AIRBUS, BOEING a TU - 154M jsou všechna místa rovněž jen pro nekuřáky, v ekonomické třídě je pro kuřáky jen omezený počet sedadel.

Úspěch video snímku.

Mezinárodní organizace WAEA (World Entertainment Association) se zabývá rozvojem i technickým zabezpečením zábavy cestujících za letu. Jejimi členy jsou kromě leteckých společností i společnosti vyrábějící audio-video pořady a systémy pro letadla. ČSA a.s. se staly členem loňského roku. V letošní soutěži této organizace o nejlepší pořady se ČSA snímek "Destinace Praha" v kategorii Special Purpose Video nominovaly na udělení ceny AVION Award. Přestože nakonec ČSA nevytřizily, nominace sama spolu s dalšími čtyřmi společnostmi byla vysoce hodnocena jako první společnost bývalého tzv. východního bloku, které se této cti dostalo.

Nad dopisy čtenářů

Vážená redakce,

na prahu nového roku 1996 chci poděkovat Vám, Vaším spolupracovníkům, čtenářům i všem dalším lidem, kteří přispívají k uchování tradičních českých hodnot na nejrůznějších místech, kde žijí. Věřím, že se tyto hodnoty podaří uchovat i do budoucna jako něco, co nevede ke svárům a různicím s jinými národními tradicemi, ale co je všestranným přínosem a obohacením. Věřím také, že i v nadcházejícím roce bude pokračovat vzájemné poznávání a sblížování českého národního společenství doma a ve světě.

S přáním všeho dobrého a s upřímnými pozdravy

Jaromír Přibek

ředitel odboru krajaňských a nevládních styků Ministerstva zahraničních věcí ČR

Vážená paní Haberová,

v novembrovom čísle Vašich Australských listů ste uverejnili mená darcov pre pomoc krajanom v Kazachstane. I my v Besede sme dostali od Sokola v Sydney dokumentačný materiál o živote a problémoch tamajších Čechov a po zhotovení kopii pre našu potrebu, sme všetko postúpili ďalej do Melbourne. V našom mesačníku sme popisali situáciu v Kazachstane a vyzvali členov na zaslanie príspevkov. V snahe čo najrychlejšie pomôcť krajanom v núdzi, usporiadali sme vo výbore zbierku a výsledok \$ 165 spolu s \$ 100, ktoré výbor venoval z prostriedkov Besedy sme zasla- i prostredníctvom Českého veľvyslanectva v Canberre priamo na pražskú adresu, ktorú sme dostali od Sokola Sydney.

Boli by sme radi, keby ste pre úplnosť pridali mena našich darcov k Vašmu zoznamu, sú to : Kačer - \$20, Kalivoda - \$20, Kaněra - \$25, Kašpárek - \$20, Mestek - \$25, Švehlová - \$5, Tauschek - \$20, Vincenc - \$20, Wallner - \$10 plus Beseda \$100. Spolu \$ 265. Vopred ďakujeme a zostávame s krajaňským pozdravom

A. Wallner

tajomník - BESEDA, Canberra

Zveme vás na nezapomenutelnou dovolenou MAGNETIC ISLAND

Ostrov věčného léta, romantických zálivů, zlatých pláží a kokosových palm. Je osm kilometrů od Townsvillu v severním Queenslandu. má rozlohu 52km a je z větší části národním parkem. Ostrov má všechny služby města, obchody, 15 výborných restaurací, 4 turistické resorty, golf, tenis, plachetnice, procházky panenskou přírodou národního parku. Zábava pro dospělé i pro děti.

Moderní, kompletně vybavené dvoupokojové (pro 5 osob) a jednopokojové byty (3 osoby) na pláži Nelly Bay s panoramatickým výhledem na moře. Na požádání zašleme fotografie a další informace. Navštivte nás a my vám promítneme video.

Týdenní pronájem za \$ 290 - za jednopokojový byt.

Beachside Palms Holiday Units

Frank Baychek

7 Wilberforce Ave, Rose Bay, NSW 2029

telefon : (02) 371 91 64

ZPRÁVY

Rok 1995 byl pro domácí ekonomiku rokem růstu, jehož výše předčila všechna oficiální očekávání. Podle posledních odhadů vzrostl hrubý domácí produkt o 5 %, výroba v průmyslu se zvýšila asi o 8 % a stavebnictví si připsalo za loňský rok plus 9, 10 %. Inflace se drží pod hranici 10 % a růst průměrných cen za celý rok je odhadován na 9,4 %. Nezaměstnanost dosahovala podle posledních dostupných údajů necelá 3 % a oproti roku 1994 se snížila. Výraznou rychlostí rostou reálné mzdy, které se za loňský rok zvýšily asi o 7 % a dosáhly tak přibližně úrovně roku 1990.

Rok 1995, poslední před příštími parlamentními volbami považují vládní politici na rozdíl od opozice za velmi úspěšný. Hodnocení veřejnosti už tak jednoznačné není. Nespokojených občanů je přitom podle průzkumů více než potenciálních voličů nynějších opozičních stran, jež by, kdyby se volby konaly nyní, musely v opozici zůstat. Institut pro výzkum veřejného mínění v posledním šetření zjistil, že s vývojem sociálních jistot bylo letos, kdy parlament schválil budoucí reformu sociálního systému, nespokojeno 73 % občanů. 65 % dotázaných bylo spíše či velmi nespokojeno s životní úrovní, 55 % s úrovní ekonomiky, kterou ovšem průmyslově vyspělý svět ocenil přijetím České republiky do OECD, klubu 25 nejrozvinutějších států. S životní úrovní bylo však ke konci roku 1995 spokojeno o 8 % lidí více než před rokem nebo dvěma lety. Stejně od roku 1993 vzrostl i podíl lidí spokojených se stavem kultury. Také těch, komu vyhovuje rozsah sociálních jistot nepatrně přibýlo. Největší spokojenost je s loňským vývojem zahraniční politiky, kterou ocenilo 55 % dotázaných, o 3 % lidí méně je spokojeno se stavem demokracie. Předseda vlády a ODS Václav Klaus oceňuje zejména schválení vyrovnaného státního rozpočtu na rok 1996 i radikální zásah do sociálního systému. Domnívá se, že i mnoho signálů ze zahraničí dává najevo, že si republika vede dobře.

Poprvé po 36 letech se mění územní správa republiky. K dnešním 75 okresům přibyl k prvnímu lednu nový okres Jeseník ležící v nejsevernějším výběžku Moravy a Slezska. Okres Jeseník vznikl z 22 měst a obcí okresu Šumperk, který je největším v zemi, a z města Zlaté Hory ležícího na Bruntálsku. Rozlohou necelých 72 tisíc hektarů a počtem obyvatel (43 tisíc) bude okres Jeseník patřit nejen k nejmenším, ale patrně také k nejhudším v republice. Slabě zastoupený průmysl, špatné podmínky pro zemědělskou výrobu na většině území, komplikované dopravní spojení, nevyhovující komunikace či řídká telekomunikační síť nedávají předpoklad k prudkému rozmachu regionu. Hlavní devizou nového správního celku je zdejší příroda.

Více než 4 milióny korun rozdělil na konci loňského roku prezident Václav Havel humanitárním a kulturním institucím, jde o peníze, které prezident obdržel jako součást různých mezinárodních cen, částku ve výši 4,030 000 korun prezident rozdělil Výboru dobré vůle na Fond vzdělávání, Nadaci Václava Havla pro rozvoj Pražského hradu, Heřmanského nadaci hematologické onkologie, dále nadacím: Paraple, Bariéry, Život 90, Člověk v tísni a dalším.

Po dlouhé těžké nemoci zemřel v pondělí 18. prosince večer ve věku 77 let český divadelní a filmový herec Martin Růžek, od roku 1963 člen činohry Národního divadla v Praze. Martin Erhart, což bylo jeho původní jméno, se narodil v Červeném Kostelci na Náchodsku. K divadlu ho přivedla láska ke kulturním tradicím rodného kraje. Začínal v ochotnických divadlech, za okupace hrál a režisoval v Praze i v Mladé Boleslavi, Českých Budějovicích a Brně. V letech 1956 až 1963 působil v Divadle na Vinohradech. Pro jeho realistické, charakterní herectví byla příznačná mnohostrannost a široký rejstřík rolí v komických i tragických. K filmu ho v roce 1950 přivedl režisér Karel Steklý: v historickém snímku Temno hrál Martin Růžek Koniáše. Negativní postavy pak stvárňoval ještě dlouho. Byl i častým

rozhlasovým hercem a do desítek jde počet jeho televizních postav. Nepamätuje se, že by Martin Růžek zničil nějakou figuru, napsal o něm František Filipovský. "To, co předvádí je krásné, moderní herectví".

Podstatnou proměnou chce pro jít pražský mezinárodní filmový festival, jehož první ročník se loni konal pod názvem Zlatý Golem a vytvořil konkurenci tradiční filmové přehlídce v Karlových Varech. Dokonce ji, díky rozhodnutí Mezinárodní federace producentů (FIAPF) přebral "licenci kategorie A", udělovanou nejprestižnějším filmovým festivalům. FIAPF navíc své rozhodnutí potvrdil i pro tento rok. Mezinárodní filmový festival s novým názvem "Praha 96" má v pražském Plázi kultury proběhnout od 21. do 29. června a Mezinárodní filmový festival v Karlových Varech se uskuteční v pozdějším termínu. - 5. až 13. července.

Premiéry 15 českých celovečerních filmů se uskuteční v prvním pololetí letošního roku. Už nyní se dokončuje dalších 8 titulů, které se na plátnech kin objeví později. Poté, co loňský rok zaznamenal na dvě desítky nových děl, se tedy objem tuzemské původní tvorby ani letos nezmenší. Koncem měsíce ledna se v kinech objeví špiónážní thriller "Střelec", který na točil v reálech Prahy režisér Teď Kotcheff - nikoli jako zakázku, ale jako první americko-českou koprodukcí. Titulní roli stvárnila hvězda akčních filmů Dolph Lundgren.

ELEKTRIKÁŘ

Aleš HUBSCHMANN

Illice No. 2511

sedmadvacet let zkušeností

nabízí své služby

při řešení všech problémů se

zaváděním elektrických

spotřebičů,

nové instalace a podobně.

Perfektní práce za slušné ceny

Telefon: (03) 980 33815

Mobil: 018 176 556

KOVÁČ MLADŠÍ BUDE ASI ZPROŠTĚN VINY

Vyšetřování mnichovského státního zastupitelství vedené proti synovi slovenského prezidenta Michalu Kováčovi ml. (pro podezření z účasti na finančním podvodu v kauze Technopol) se chýlí ke konci. Podle zdroje z Mnichova dosavadní výsledky svědků nepotvrdily, že by Kováč junior měl na podvodné transakci ve výši 2,3 milionů US \$ podíl. Mezinárodní zatykač na Kováče mladšího byl vydán Interpolem pouze na základě výpovědi slovenského emigranta, nyní občana SRN Petera Krylova. Tento bývalý příslušník SNB a později hlasatel rádia Svobodná Evropa byl v minulosti v Československu několikrát odsouzen pro trestné činy rozkrádání. Nyní si v bavorském Landsbergu am Lech odpykává pětiletý trest za ilegální obchod se zbraněmi, podvod vůči bratislavské firmě Technopol a za falšování úředních listin. Tvzení Krylova, jenž nedávno zopakoval své obvinění v rozhovoru pro slovenskou televizi, Michal Kováč ml. označil za lži a "poslední pokus moci v kampani za odstranění mého otce z funkce prezidenta SR, na jejímž konci má být vyhlášeno referendum o této otázce."

Talichovci slaví.

Talichovo Kvarteto, jeden z nejproslulejších českých komorních souborů, si připomene 30 let umělecké činnosti. Talichovci během své jedinečné umělecké dráhy účinkovali nejen ve všech evropských zemích, ale pravidelně hostují i v USA, Kanadě a Japonsku. Neobyčejně bohatá je i jejich diskografie, zahrnující například soubornou nahrávku Beethovenových kvartet, velký mozartovský cyklus či kompletní snímek smyčcových kvartet Bély Bartóka pro francouzskou firmu Caliope. Skvělé výkony Talichova kvarteta na pódiích i v nahrávacích studiích byly oceněny různými prestižními cenami včetně dvou Grand Prix pařížské Académie Charles Crose.

CENA S PŘEDSTIHEM

Koncem loňského roku byla udělena Cena MUDr. Františka Kriegla za loňský rok i za rok 1996. Cenu uděluje od roku 1987 Nadace Charty 77 - tehdy za boj za lidská práva, nyní za občanskou statečnost projevovanou bez ohledu na osobní prospěch a možná rizika. Laureáty jsou tři muži, kteří již nežijí: písničkář a herec Karel Kryl, spolu s Vlado Čechem, zakladatelem československého týdeníku Mosty, za rok 1995 a Josef Vavroušek pro rok letošní. Cena obnáší 100 000 Kč a její sponzor, Česká spořitelna, souhlasil s tímto mimořádným postupem. Jan Kačer, představitel Nadace Charty 77 řekl: "Tito laureáti jsou pro mne velmi blízcí - Karel Kryl byl původně keramik, chodil do stejné školy jako já, hrozně jsem ho obdivoval. Snahy Čechovy byly až donkichotské, Josef Vavroušek byl člověk s velkým duchovním obsahem - a všichni tři potvrdili význam osobních postojů v tomto čase."

DENTAL PROTESIS

odborný zubní protetik
nabízí své služby,
ve zvláštních případech
(stáří, nemoc atd.)
ošetření doma možné,
(soukromé pojištění vyplácí jen
předem domluvenou částku)

Další informace (02) 388 2216
mluvíme česky i slovensky

425 Old South Head Road
North Bondi NSW 2026

ZE SPORTU

Nemilosrdný los ME ve fotbale

Mimořádně těžké soupeře - celky Německa, Itálie a Ruska přiřadil los českým reprezentantům ve skupině Mistrovství Evropy v Anglii, které začne 8. června letošního roku. "Jsme bezesporu v nejnáročnější skupině", konstatoval reprezentační trenér Dušan Uhrin, k jehož názoru se bez výjimky připojili současní i bývalí hráči. Ze čtyř skupin postoupí do čtvrtfinále vždy první dva celky.

Sportovci roku

Jan Železný, mistr světa v hodu oštěpem, se stal vítězem ankety o nejlepšího sportovce roku a po roční přestávce v níž vévodil hokejový brankář Dominik Hašek, se tak vrací na sportovní trůn. Za atletem, který loni vyhrál Mistrovství světa a který nenašel přemohitele ve 12 závodech ze 16 v nichž nastoupil, se umístil jako druhý hokejista Jaromír Jágr, hráč v kanadsko-americké NHL. Třetí místo patří krasobruslařskému páru Kovaříková-Novotný, kteří se stali v loňském roce mistry světa ve sportovních dvojicích. Nejlepším kolektivem byl vyhlášen reprezentační team fotbalistů, za svůj postup na Mistrovství Evropy.

Warringah Bombers Ice Hockey Club

hledá
nehrajícího trenéra,
asistenta trenéra,
managera,

asistenta managera,
pro Superleague Team
na hokejovou sezonu 1996

Blíží informace :

Goran Berndtsson - president
(02) 99 79 5077 (bus)

9913 2513 (AH)

Tom Mitchell - sekretář

374 5055 (bus)

9967 3129 (AH)

Malé zamyšlení nad velkými dějinami

ČEŠI VE DRUHÉ SVĚTOVÉ VÁLCE

Bořek Šindler

První výstřely Hitlerova vpádu do Polska počátkem září 1939 zněly českým ušima jako rajska hudba. Ne proto, že by Češi byli, krvežízniví a cyničtí. Lidé ale věděli, že tentokrát bude boj pro západní spojence nevyhnutelný, a že oni nebudou už dlouho muset zpívat v Hitlerově kleci, do níž je uzavřel mnichovský diktát. Věděli, že vpád do Polska je počátkem konce nacistů. Jak se později ukázalo, české odhady nebyly nesprávné. Nicméně během více než pětileté války bylo pak třeba přejít ještě mnoho bludných kořenů než děla opět utichla.

Horké léto 1939 bylo v Evropě nabito elektřinou. Ne tak jaro. Jaro probíhalo ve znamení rozbití Československa. Británie a Francie nyní již tradičně opět kapitulovaly - v tom smyslu, že obě mocnosti podaly formální protest, ale postavit Němcům hráz se neodvážily. Přesto Chamberlain počal projevovat jisté znepokojení. Teprve teď si začal ověřovat Hitlerovu věrolomnost a podlost. Cítil se Hitlerem oklamán. Vždyť mu přece vůdce podepsal kus papíru, kterým on, britský ministerský předseda, na letišti mával provolávaje: "Mir pro naše časy!" Ukázalo se, že to byl mir na dvanáct měsíců. Potupný mir falešných pacifistů a kapitulantů.

Spojené státy stále podřimovaly v "nádherné" izolaci. - Vyráběly se hollywoodské filmy, tančilo se, hodovalo, řešily se domácí problémy. Evropa byla daleko, Pearl Harbour na Havaii. Jen prezident Roosevelt se postavil na stranu Československa a proti Hitlerovi, a to poměrně silným protestem. Na vypovězení války pomýšlení nebylo. Za takový krok "malá neznámá země, někde ve střední Evropě" - jak ji během mnichovské krize nazval Chamberlain - nestála nikomu. Také Sovětský svaz dlužno konstatovat, proti okupaci zbytku republiky protestoval, ale na druhé straně de facto uznal samostatný slovenský "stát".

Sovětský svaz šel ještě o několik kroků dále. Navázal jednání se západními mocnostmi v Evropě o tom, jak čelit nacistické expansi. Británie, stále ještě dobře pamětlivá sovětské říjnové revoluce a jejich následků, se neměla k podstatnému jednání s Rusy. Právě tak Francie pod vedením Daladierovým. Nebezpečí komunismu se jím zdálo bezprostřednější než nacismus. Kdo už chce pomáhat Čechům, kdo má zájem o štvance na Židy nyní už systematicky v Německu pořádané? Pacifisté byli ochotni ustupovat do nekonečna a sovětská nabídka o společném postupu nepadala na úrodnou půdu. Do Moskvy byla k jednání poslána druhá, ne-li třetí garnitura diplomatů. Když pak Mussoliniho armáda počala v dubnu obsazovat Albánii, západní mocnosti opět mávly rukou. Stupidita Západu věru mezi neznala.

Během srpna však došlo k událostem přímo senzačním. Obyvatelé Protektorátu, tehdy již zvyklí na zglajšaltovaný tisk, najednou v novinách četli o cestě německého ministra zahra-

ničních věcí Ribbentropa do Moskvy. Netrvalo dlouho a bylo oznámeno, že Německo a Sovětský svaz podepsaly smlouvu o neútočení. Nic nemohlo zasadit českým komunistům děsnější ránu. Jejich miláček se vydává na libánky s úhlavním nepřitelem! Toto rozčarování bylo po výtce rázu všeevropského. Českým komunistům však kynuly jisté úlevy, alespoň v tom smyslu, že protektorátní a nacistický tisk přestal napadat Sovětský svaz a pronásledování komunistů poněkud polevilo. Hitlerův vpád do Polska pak na sebe nedal dlouho čekat. Němci zabrali západní část, Rusové bez boje obsadili část východní, zřejmě podle dohody dosažené mezi Molotovem a Ribbentropem. Británie a Francie sice Německu vyhlásily válku, ale západní fronta se až do léta 1940 téměř nepohnula. Polsko depotaly německé tanky a luftwaffe. Na západě vojáci zatím trčeli v zákopech proti sobě.

Válečné události jsou příliš dobře známy, než aby bylo nutno o nich zvláště psát. Jde nám zde především o počiny Čechů a jejich reakce na situaci na frontách. Nutno uvážit, že Češi během války nutně ukazovali světu dvojí tvář: tvář Háchovu a tvář Benešovu. President Beneš, podobně jako generál De Gaulle, reprezentoval předválečné Československo, stát předmnichovský, a západní spojenci nakonec jeho londýnskou vládu uznali. Doma byla vláda presidenta Háchy, nacházející se v naprosté závislosti na Němcích, tak jako ve Francii od léta 1940 maršál Petain reprezentoval Francii kolaborující s Hitlerem. Český Hácha ovšem nebyl maršálem, hrdinou od Verdunu. Byl starcem nad hrobem, s nímž říšští protektoři jednali jako se sluhou. Přesto je presidentu Háchovi nutno přiznat jisté zásluhy. On totiž nikdy, během celé války, ani v těch nejhorších dobách, ani za heydrichiády nevyvinul iniciativu ve prospěch Němců. Poslouchal je. Poslouchat je musel, ale Čechy nijak zvláště nenutil ke kolaboraci. Nikdy také Němcům nenabízel válečnou pomoc ve formě vojska. Existovalo sice takzvané vládní vojsko, pár protektorátních loutkových vojáků, ale ani jeden jediný Čech, ani jedna jediná česká jednotka nebojovala nikdy proti západním spojencům, ani proti Sovětskému svazu. Zde je třeba dále ku srovnání uvážit, že spolu s Němci do Polska vpadla také slovenská armáda, v okolí Oravy, a anektovala část polského území. Francie měla bojovníky na východní frontě, existovala belgická divize, holandská, skandinávská, na východní frontě bojovali po boku Němců proti Rusům Rumuni, Maďaři, Slováci, Chorvati a jiní - ale tři národy nebyly zastoupeny: Poláci, Srbové a Češi. Tyto tři národy vyšly z druhé světové války s čistým štítem, zatím, co skoro všichni ostatní si smočili alespoň jednou divizi na východní frontě.

Protektorátní vlády se neměnily rychle, ale vystřídalo se několik ministerských předsedů. Jedna z nich, vláda generála Eliáše, bývalého ruského legionáře, dokonce tajně spolupracovala s Benešovou vládou v Londýně a dlouho Němce balamutila. Němci generála Eliáše nakonec popravili. Bylo několik aktivních kolaborantů. Mezi nimi měl přední místo bývalý plukovník československého generálního štábu Emanuel Moravec, plukovník, který začal kolaborovat jako pro - nacistický komentátor (rozhlas vysílal "vojensko-politické úvahy Emanuela Moravce"). Lidé ho poslouchali a činili pravý opak toho k čemu byli nabádáni. Kolaborovalo pár bídáků kolem Arijského boje a Vlajky - to byli antisemitské a nikým nečtené plátky, vytrysklé z české iniciativy. Během druhé poloviny války vzniklo tak

zvané Kuratorium české mládeže, ne nepodobné pozdějšímu hnutí pionýrskému, leč naprosto nepopulární a nikdy se nestalo všeobecným hnutím. Lidé za protektorátní éry mlčeli, pracovali, vydělávali peníze, nevedlo se jim špatně, někteří dokonce jezdili dobrovolně na práci do Říše. Pracovní úřad pod vedením Němců rekrutoval mladé muže na otrocké práce. Tak například celý čtyřladvací ročník musel pracovat v Německu. Chlapci byli naverbováni do Technische Nothilfe - na odstraňování trosk po náletech, na kopání zákopů. České továrny, včetně Zbrojovky a Škodovky pracovaly plnou parou pro Němce. Tam nebylo vyhnutí. Byl to přímý důsledek Mnichova. Nejhorším způsobem české kolaborace snad byla tak zvaná "Heydrichova akce". Ještě dlouho před zavražděním v Praze zřídil říšský protektor Reinhardt Heydrich prázdninové kolonie pro české dělníky, které byly populární a to ve spolupráci s dělnickými odbory, v nichž aktivně pracoval pozdější komunista Evžen Erban. Součástí německé taktiky bylo štvát české dělníky proti "proradné inteligenci" - a tato taktika, že nesla ovoce. Zatímco čeští vysokoškoláci byli rozmetáni po nucených pracích a vězeních, dělníci pracovali přesčas.

Po celou dobu okupace docházelo k zatýkání. Čeští Židé byli Němci až na hrstku navrátilců zlikvidováni. Po atentátu na Heydricha byla vlna teroru nejsilnější. Ale Protektorát - s výjimkou židovského obyvatelstva - zdaleka netrpěl tak jako třeba Polsko nebo Srbové, anebo Rusové a Ukrajinci. K Rusům se Němci chovali jako ke zvěři. Přesto byl pronásledován kde-kdo - Sokolové, důstojníci, katolíci (kardinál Beran a mnoho dalších prominentů bylo vězněno), příslušníci jiných církví, studenti, vůbec vzdělání lidé - a jak dobře známo, po studentských bouřích na podzim 1939 byly zavřeny vysoké školy. Bouře začaly na den 28. října, kdy se lidé pokoušeli slavit národní svátek Československa přímo pod bodáky Němců.

Po celou dobu války ovšem nad Čechy visel přízrak Mnichova. A to jak doma tak tam, kde československá armáda bojovala na straně spojenců. Lidé měli zprvu k západním spojencům velkou nedůvěru. Když Stalin vstoupil ve spolek s Hitlerem, zatracovali lidé i Sovětský svaz, který byl za Mnichova miláčkem Čechů. Stal se jím však opět, když Hitler vpadl do Ruska. Tyto všeobecné sympatie, sdílené i jinými Evropany, pak už Čechy neopustily až do konce války. Snad žádný jiný evropský národ nechoval tak vřelé sympatie k Sovětskému svazu jako právě Češi. Tlak Germánů na české země čas od času vyvolával během posledních dvou set let české představy o odplatě, které se jednou utlačovatelům dostane právě ze strany Ruska - a to přes varování Havlíčkovo i Masarykovo. Když v červnu 1941 Hitler vpadl do Ruska, byly české sympatie zcela jednoznačné na straně Rusů. Poláci si od Rusů dávno užili svoje a v minulé válce nechala Rudá armáda Němce zničit Varšavu, zastavivši se před jejími branami, jen aby nad Němci nevítězili Poláci vedení polskou vládou z Londýna. Češi na druhé straně zcela nepokrytě přimhuřovali obě oči když Sověti bez okolků a bez ptaní přivítali k Ukrajině nově okupovanou Podkarpatskou Rus - Rusínů se nikdo neptal. A všichni Češi bez výjimky - až na vyložené kolaboranty, a těch bylo jen hrstka - plesali radostí, když armáda maršála Žukova obklíčila Berlín a častovala Hitlerovo město odplatnou palbou z katůš. Ještě nikdy nikdo tak Němce nepotrestal jako Rusové, prohlašovali stále ještě okupovaní Pražané. Češi byli ochotni přehlédnout, že Sovětský svaz

napadl v zimě 1939 Finsko, a že po dohodě s Němci anektoval Litvu, Lotyšsko a Estonsko a to ještě před tím, než byl sám Němci napaden. Legenda o velkém ruském bratru - zachránci vše přetrvala. Vyprchala až v srpnu 1968. Před koncem války založila protektorátní vláda tak zvanou "ligu proti bolševismu". Tu podepsal kromě několika jiných zbloudilců, i dirigent Václav Talich. Širokou odezvou tato akce neměla.

President Beneš sice dosáhl uznání své exilové vlády, dlouho se mu však nedařilo dosáhnout odčinění Mnichova. Českoslovenští letci se aktivně zúčastňovali bitvy o Británii, československá armáda exulantů bojovala v Francii, na Středním Východě a v Egyptě, ale vláda Jejího Veličenstva nehodlala "oduznat" přivtělení Sudet k Říši, nehodlala uznat Československo v jeho předválečných, předmnichovských hranicích. Tato trpká zkušenost také vedla presidenta Beneše k užší spolupráci s Kremlem. Navštívil v roce 1943 z Londýna Moskvu a podepsal se Stalinem přátelskou smlouvu. Doporučoval Polákům i jiným chovat se podobně. Přesvědčoval také nejen svoje vlastní lidi, nýbrž i západní státníky o tom, že Sovětský svaz a komunisté začínají přijímat demokracii a demokratické principy, že Kominternu je už věcí minulosti. Domů se nakonec Beneš vracel přes Moskvu a přes Košice. President Beneš, spíše než kdokoli jiný z českých státníků pomohl Československu strčit hlavu do sovětské ohlávky. Čechy ovšem nemusel mnoho přesvědčovat - mnichovské ponížení působilo mocně ještě dlouho po válce, ba působí až dodnes. Komunisté se mu ovšem nakonec odvděčili tak - odvděčili se Čechům tak - jako za Mnichova západní spojenci. Beneše a Československo využili, zneužili a odkopli.

Konec války tedy nalezl Prahu naladěnou naprosto prosovětsky - zejména když Američané v prostoduché zaslepenosti odmítli přispěchat pražskému povstání z Plzně na pomoc. Morava už byla méně prosovětská - Brno a Ostrava už měly před Prahou náskok několika týdnů. Tam se v květnu 1945 už vědělo, že sovětské vojáky kromě osvobozování provozují i činnosti jiné. Pokud se týče Slovenska - a to i přes epizodu kolem povstání v roce 1944 - tam panovala velice zdrženlivá nálada, a to jak vůči Sovětům, tak vůči Čechům. Mnozí Slováci přijímali nové soužití s Čechy jenom jako menší ze dvou nutných zel: lépe s Čechy než být sovětskou republikou a poraženým národem. Slovenský stát byl, jak známo, státem spojencům nepřátelským. Zde je zajímavé připomenout si, že těsně před odchodem Němců z Prahy se troušily v protektorátním tisku (!) zprávy o činnosti v Londýně usedlého generála Prchalý, Benešova odpůrce. Téhož generála Prchalý, který kdysi s částí armády překročil rumunské hranice. Prchalý vytvořil "Český výbor", usilující o osamostatnění Čech a Moravy bez Slovenska a Němci naznačovali, že jemu by snad vládu předali. Leč tyto zprávy byly téměř ihned utopeny v pražském povstání.

Skončilo se šest až sedm let okupace. Na Hradčanech opět zavlála vlajka svobodné republiky. Československo začínalo ale uzrávat pro další kapitulaci a pro dobu nového teroru fanatiků. Stalin ovšem věděl své a dovedl vyčkávat. Vyčkávat měli nařizeno i jeho šafáři - včetně Klementa Gottwalda v Praze. Tam zaznívala melodie sladkých ukolébavek, tak jako kdysi pocit bezpečí ukolébával pasažéry na palubě Titanicu v předvečer jeho potopení. A Češi na Titanicu pluli již od roku 1938 po druhé.....Blížil se "Vítězný" únor.

Z tajů krás české řeči

Ale já ho vůbec nemajdu a milovala bych jít s ním aut, von ale nezná rajt krosnout lejn dyž jede ani fčas zabukovat tykety. Oč tu jde? Ne o ten "čas". Jde o češtinu jako takovou. O češtinu. Češtinu? Prý máme deset milionů češtin, každý z nás tu svoji a ne jinou... Přinde na to... Australská čeština je ale kanada, voel!

V jistém smyslu skutečně existuje deset milionů češtin, ne-li více, tak jako na svět zírá alespoň deset milionů českých tvářů, očí, úst, jazyků. Je to však přece jen možno rozřadit, tu naši českou směsici, do jakýchsi základních skupin. Kromě australské češtiny - té se zatím jen posmíváme - lze rozeznat češtinu ještě mladší. Třeba silácky načechranou češtinu ekonomicky klausovskou ("prosím Vás, vždyť jsem už říkal...", zadní zrcátko..., tlustá čára" a tak všelijak), češtinu havelskou, háčkovanou ze samého sametu, novolánskou, utkanou z perel disentu, také řeč struktur překuklených do jepičích neokapitánů českého velkopřemyslu a švýcarských kont za marxismu ustavených... I jazyk paynských holobrádků - ten doma pomalu roste a sílí.

Lze tedy kontrastovat češtinu spisovnou a hovorovou. Ta spisovná je, nebo má být jen jedna, ale hovorové češtiny tvoří pestré palety. Jsou češtiny básnické, truhlářské, počítačové. Pohovor taxikářů, prodavačů trpaslíků jižně od Domažlic, orgánů, byrokratů, kopálostů. Rozeznává se i pojem češtiny "obecné". Obecná čeština se prý rozšiřuje z Prahy, ne-li přímo ze zákoutí pod vitkovským návršíkem až do předpolí takové Strážnice a na severu až k Jeseníkům a snad i začíná zamořovat teritoria, kde dosavad kralovali Brňáke, Hanáke a bodrost slovácká. Tato obecná čeština není totiž právě nic jiného než přímo žižkovština obohacená drahokámečky z pražských Manin. Nářečí to věru pražské. Osu Maniny - Žižkov lze pokládat za těžiště, ne-li přímo za rodičku onoho řečového podhoubí, za semeníště jedových bylin už už zešikovaných k dalším výpadům na dosud neposkvrměný leč poskvrmitelný východ jazykové říše moravské.

Nedopusťte, ó sťežitelē jazykového mravu a puritání - a to volá Pražan! - aby ta obecná čeština pronikla do kopců beskydských, aby zkorumpovala i jazyky Valachů na Pustevnách kolem Bumbálky a Gruně. Ať raději ti Laši a Valaši zpětným nápořem vsadí do středočeských tlamiček nějaké ty maninské ogary či žižkovské roby. Ale když ony ty lašské větríky fúkají iba kratce a zvolňounka a ta řečová vichřice pražské kotliny má už tak dlouho ten patent na velkovýrobu středočeských vejšplechtů, nejprve sice vždy vysmívaných, lež nakonec napodobených! Ani fair dinkum Lacha Lendla už nelze chválit za ostravskou čistomluvu.

Jen ještě dva tři plčky o stále přežívajících nářečích, alespoň těch hlavních. Na jihočeském západě (tatinkovo kalhoty) a severovýchodě (Čapkoj hoch) český venkov odolává ještě bubnové palbě pražských střelců. Poohři už dávno kapitulovalo. Západní Morava českému vetřelci zvolna podléhá. Lež Hanáke, Laši, Valaši a moravští "východňáři" ze Slovácka

pohřební svíce ještě nerozžínají.

Toč se tedy a vrč náš plodný český kolovrátku. Kéz debilní uniformita nevtěží a rozmanitost necht není nakrátku, a kéž ještě zdaleka není blízko, blízoučko konec všech individuálních českých projevů řečových. Štědrovku a po výslužce všem individualistům, nerobotům a jejich věrně rozverným družkám. Majndovali byste, že? Nemilovali byste chodit po uzoulinké stezičce glajchšaltu. Rajt ou. Rajdou! Všude se naši najdou. Nebudeme mít, poslyšte, i češtinu tasamáskou?

B.Š.

VÝZVA

Generální konzulát ČR v Sydney
vyzývá pana Martina POŠEPNĚHO,
aby kontaktoval tento úřad
ve věci udělení státního občanství.
Adresa: 169 Military Road, Dover Heights,
NSW 2030
Tel. (02) 371 0860

MASÁŽ

Jan Bohumil Ráz

vám nabízí úplnou nebo částečnou masáž těla
kondiční, relaxační a sportovní,
masáž vás uvolní, oživí krevní oběh,
odstraní bolesti uvolněním svalstva, osvěží.

Masáž je především vhodná pro lidi se
stereotypním nebo sedavým zaměstnáním
jako jsou:

pisárky, operátoři komputerů, švadleny,
prodavačky, dělníci pracující u strojů, řidiči a pod.
Masáž je též velice vhodná pro lidi upoutané
dlouhodobě na lůžko, pro lidi těžce pracující
a pro sportovce.

MASÁŽ JE PŘÍJEMNÁ PRO VŠECHNY!

Kontaktujte: J. B. Ráz

pondělí - pátek večer (03) 9584 8592
44 DEVON ST, CHELTENHAM 3192

KULTURA

**ČESKO-AUSTRALSKÁ
KULTURNÍ ALIANCE**
hledá talenty pro příští představení
PRAHA

Tento program chce australskému obecnstvu podkryt tajemství našeho hlavního města a českým krajanům připomenout poezii a krásu spojenou s naší stověžatou metropolí.

Režisérka Kateřina Iváková hledá v současné době milovníky divadla, tance, hudby a dobré zábavy, kteří by se chtěli tohoto večera zúčastnit. Přivítáme lidi zkušené i nezkušené, staré i mladé, muže i ženy. Požadovaná je pouze chuť objevit se na jevišti a bavit se i druhé. Obzvláštní pozornosti se budou těšit ti, kteří nabídnou malý ucelený příspěvek vztahující se k Praze (například hudebníci, či zpěváci, kteří už mají na svém repertoáru pražské písničky).

Podrobnosti o programu se zájemci dozvědí na prvním setkání, které se uskuteční v sobotu 27. ledna v 11 hodin dopoledne ve zkušebně Pilgrim Theatre, 262 Pitt Street, City (poblíž stanice Town Hall).

Těšíme se na setkání se všemi, kteří mají chuť něco pořádného udělat.

Blíží informace v redakci AL:
(02) 636 1873

VÝROK TÝDNE

"Za studentských dob tvořili nerozlučnou dvojici. Studenti jim říkali Zweistein" - konstatoval scenárista a herec Zdeněk Svěrák na slavnostním pojmenování ulice Jára Cimrmana v Olomouci, která je v těsné blízkosti ulice Alberta Einsteina

SOKOL SYDNEY

16 Grattan Crs. Frenchs Forest
tel. (02) 452 5617

Vzpomínka
na Tomáše Garrigua Masaryka

v neděli 10. března 1995 v 16 hod.
v salonku sokolského Národního domu.

Srdečně zvou pořadatele a účinkující Václav Pečenka, Jana Reichová a Bořek Šindler.

Uslyšíte Seifertovy málo známé básně o presidentu Osvoboditeli a po večeri můžete shlédnout film o životě T.G.M.

Podrobněji v únorovém čísle.

Sokol Sydney
zve všechny české krajany
na exhibiční vystoupení
českého národního mužstva
v baseballu.

které se koná v pátek 19. ledna
od 15,00 - 18,00

na oválu před sokolovnou.

Po skončení exhibice bude společná večere se sportovci, kteří se ve dnech 21. až 31. ledna účastní soutěže o Pohár Commonwealthu v Port Macquarie.

COUNTRY CLUB

320 Devonshire Road, Kepmrs Creek

v neděli 28. ledna 1996
oslavíme společným obědem
99. narozeniny

generála Jana Nováka.

všichni přátelé a krajané jsou srdečně
zváni na tuto slavnostní příležitost

Rezervace míst do 24. ledna 96:

na telefonech:

p. Rutar - 610 3267,

p. Hanousek - 607 8883

v neděli 28. ledna 1996 v 11,00
bude v klubu sloužena

Mše svatá

Board of Studies NSW
Saturday School
of Community Languages
STRATFIELD CENTRE
Stratfield Girls High School
Albert Road, Strathfield NSW

upozorňuje všechny rodiče, kteří si pře-
jí, aby jejich děti studovaly češtinu, že
jsou otevřeny třídy pro studenty 7. až 12.
ročníku. Studenti mohou z češtiny
maturovat (2 Unit Czech)

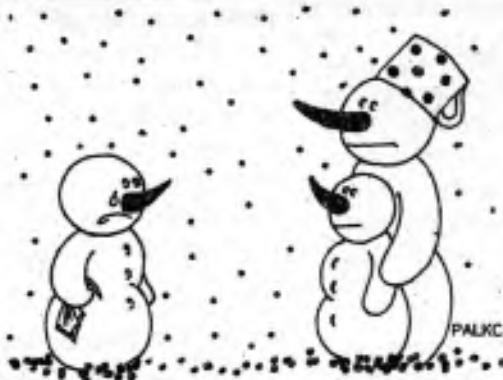
Vyučování je bezplatné.

Zápisné na rok 1996 se koná
10. února 1996 od 9 - 11 hodin
Podrobné informace:
Marcela Adámková - 332 2494

(večer)

Ritta Kellerová - 344 9664

(večer)

„Já už tatínka nemám... Zamíloval se a roztál.“

PERLY A PERLIČKY

K polsko-českému sblížení přispěl bohatou měrou v nedávné rádiové relaci Jaroslav Kovářiček. Australský rozhlas totiž vysílal seznámení s třemi polskými básnířkami tohoto století - v originále i v překladu do angličtiny. Půlhodinový záznam se také vyznačoval vážnou doprovodnou hudbou přímo střihem na vážná slova polské poezie. Po strašných zkušenostech posledních dvou století mají Poláci světu věru co říci. Jaroslav Kovářiček tak připravil posluchačům vzácné překvapení.

Odvážný pokus moravské maličky Michaely Řihové otevřít v sydneyjském Bass Hillu obrazovou galerii by měl být provázen blahopřáním všech příznivců umění. Vernisáž se konala těsně před vánočními svátky a v nově zařízených prostorách vystavovalo několik českých i slovenských umělců. Považte, že galerie je posazena doprostřed sydneyjské suburbie a zdá se tam sedět jako oasa v zátokách červených střšek. Ale vše bylo připraveno s vybraným vkusem i citem. V otevřených místnostech má být v provozu i "umělecká kavárna". Že by Basshillská Unionka? Sydneyjský Mánes? Kdoví, třeba Musy poslouchají a vyslyší volání v poušti. Úspěch přejeme i my!

V režii Jany Reichové proběhlo v sydneyjské sokolovně její "malé vánoční vzpomínání", během něhož také ona sama s Václavem Pečenkou recitovala štědrovečerní verše několika českých klasiků, včetně Erbeny a Nerudy. Jana asi také spolurežisovala "pravou štědrovečerní večeří", která pak následovala. Nechyběl ani kapr ani vánočka. Po výslužce se dostalo všem přítomným, kohoutovi možná i česneku. Sokolský salonek jakoby praskal ve švech - návštěva byla požehnaná a musilo se dokonce stát. Že by Erben? Že by kapr? Zároveň probíhala i pozoruhodná výstava českých keramiček.

V prosinci také zapůsobila v Sydney Česko-australská kulturní aliance, útvar to stále se ještě batolicí krůčky odrůstajícího nemluvněte. Zapůsobila ale zajímavým pořadem přímo v City, kde se v režii Dáši Bláhové - na jazyk se derou slova "rutinované Dáši Bláhové" - objevila i mladá nadějná adeptka hereckého umění Zuzana Fořtová ve vlastní anglicky napsané jednoaktovce "Going to the Analyst". Ve švech praskala i malá scéna "Pilgrim Theatre" v Pitt Street. Zuzana Fořtová se nám po delší přestávce opět představila s Dášou Bláhovou v roli "analystky/psychoterapistky jako mladý objekt hluboké analýsy a jako vyjimečně talentovaná budoucí hvězda prken sydneyjských scén. Divák nevycházel z údivu: kde bere dvacetiletá Zuzana zkušenost a odvalu vyjádřit každíčným svaem, každíčným pohybem nejen nálady a duševní rozpokození mladé prostopášnice, ale i fyzické atributy quasi - vulgární prohnané ženštiny - poběhlce. Nechce se věřit, že by byla sehrála samu

sebe. Ani konečné vyjvení, kdy ku konci hry amplyon prozrazuje, že konsultace se odehrává v ústavu pro choromyslné, že analytka je vlastně pacientkou ústavu, a že mladá "poběhlce" hraje pacientku pouze pomyslnou, ani tyto propletenkové jevy nezabavují diváka pocitu reálnosti právě vyslechnutého postupu jakoby skutečné psychoanalýsy. Alianci, ale hlavně také oběma umělkyním, Bláhové i Fořtové, zdar! A uvažme ještě před nějakým rokem či pár lety Zuzana anglicky vůbec nedovedla hlesnout..... O vynikající výpravu se postarali výtvarní členové Aliance. Dila Čestmíra Borkerta, Ivana Poláka, Stanislava Volka a Ctibora Havelky vytvořila dokonalé prostředí a přispěla k celkovému úspěchu večera.

Český rozhlas v Austrálii přinesl v prosinci velmi poutavou reportáž o tom, jak si v době obrozenecké počátkem minulého století Češi doma představovali Austrálii. Byl o tom už ostatně vloni článek v AL. Režie se ujal pravnuke autora oněch představ, zasloužilý varhaník - visionář Karel Šindelář a v programu vystoupila i jeho dcera Helena, jejíž libezný a nyní výborně vyškolený soprán by si zasluhoval zaznívat mezi předními hlasy sydneyjské opery. Jako čtenářka textu spolupůsobila herečka Eva Sitteová a její nádherná česká dikce o moravské průzračnosti nás uváděla do vytržení. Dalšími spoluvtvořci byli manželé Švábovi. Ti stvořili z hudby českého komponisty minulého století - všeuměla a autora oněch fabulí o dávné Austrálii - něco, co laik mohl, ba chtěl zaměřovat za rajsou serenádou. Sláva Šindelářům, všem třem, i když jen dvěma onoho jména. Opakovat! Opakovat!

Český rozhlas také přinesl záznam rozmluvy Milana Kundery s českým žurnalistou z Prahy. Kundera se v něm představil jako soudobý francouzský spisovatel českého původu se soudobým pařížským švihem. Nám, sydneyjským Čechům hovořil ze srdce, i když si našinec dovede představit, že český posluchač v republice asi nepřijímal, jím vyslovené obavy bez šoku. Třeba hned jeho tvrzení, že návštěvníci mohou obdivovat Prahu, leč nikoli nutně její obyvatele. Rozhodně ne taxikáře nebo čišníky. Nebo konstatování, že i dnes nás "západ" stále ještě hází do jednoho pytle s Rusy, a že si do nedávna Československo pletl s Jugoslávií. Nebo také, že po dvaceti letech v Paříži člověk a spisovatel Kundera už je jaksi jiným Kunderou než býval Kundera let sedmdesátých, že je dnes Kunderou česko-francouzského ražení. Vypuštěn kdysi z české klece vypěstoval si křídla evropského orla. Ale český Kundera mluví, jakoby nikdy domov neopustil. neprozradme to na něho, ale tušíme že Milan Kundera opravdovým Francouzem nikdy být nemůže. Australský našinec Kunderovi výborně rozumí..

Kdo by chtěl shlédnout dvanáct apoštolů z pražského orloje, aniž by odletěl na severní polokouli, nechť navštíví třetího března Bondajský pavilon. Režisérka Kateřina Iváková tam chystá program o Praze - anglicky.

(lovce perel : Bořek Šindler)

**Přišla jsem - viděla jsem
aneb
co se dělo na podzim roku 1995
v českých divadlech**

Dáša Bláhová

Krajany bude pravděpodobně zajímat, že přes všechny řeči o úpadku českého divadla, lidé do divadla stále chodí a na českém jevišti je k vidění mnoho zajímavého, i občas až česky bizarního.

Dracula - Snad největší událostí podzimu byla premiéra nového českého muzikálu "Dracula". Muzikál nemá v Čechách velkou tradici, ovšem v tomto případě musím říci, že se zrodil skutečně český muzikál, i když byl inspirován bestsellerem B. Strokera. Tvůrci původní příběh hrůzy a lásky připepřili současnosti. Muzikál byl velkolepě a velmi profesionálně provedený na velkém jevišti Paláce kultury, s hudbou Karla Svobody, scénou i kostýmy Theodora Pištěka, skvělou choreografií Richarda Hesse, v režii Josefa Bednárika, a zpívány současnými hvězdami pop music - především Lucií Bílou a Jiřím Kornem. Tato produkce stála kolem 20 miliónů korun a byla obdivuhodně zorganizovaná skupinou mladých podnikatelů vedených Egonem Kulhánkem. Párty po premiéře si ve své velkorysosti nezdala s vizuálními efekty na jevišti. Konala se ve všech prostorách Paláce kultury. Největší bizarností, svědčící o českém humoru, byla instalace veliké rakve a v ní Drakula vytvořený z různých masových a uzených pochoutek. Ponechám na vaši fantazii co se asi dělo. Nožů bylo dost.

Divadlo Na Vinohradech - mělo premiéru Strindbergova dramatu "Královna Kristina", s Dášou Veškrnovou v hlavní roli. Při tomto představení jsem občas musela hledat sirku, abych udržela oko otevřené. Přes všechno úsilí známých a obdivovaných herců jako je Radovan Lukavský, Martin Štěpánek či Vlasta Chramostová a mnoha dalších, jimiž se Vinohradské divadlo chlubí, tato hra ztrácí účel. Zabývá se feministickými klisé a tím pádem je "passe" a nudná. Vedení divadla pravděpodobně vybralo hru pro herečku a ne pro diváky. Vstupné kolem 100 Kč.

Shakespeare na Hradě - Tak Praha už má též svého Shakespeara v parku. Tentokrát v jedné hradní dvoraně, která byla za komunistů normálním smrtelníkem uzavřena. Dnes zde hrají pod záštitou prezidenta republiky. Byl to kouzelný, příjemný letní večer v září. V režii mého spolužáka Tomáše Topfery (mimochoodem také vlastníka známe hospody U Kalicha) jsem viděla "Zkrocení zlé ženy". Hlavní roli hraje skvěle Jana Paulová. Pro člověka jako já, který absolvoval tolik Shakespeareů v tzv. "Hoch English" je velmi příjemné slyšet skvělý český překlad. Hravost se slovy jasně obnažila v Shakespeareovi původní komedii dell'arte. Prostory dvorany byly narvané k prasknutí. Vstupné asi 200 Kč.

Divadlo Jára Cimrmana - Tato neúnavná, snad 30 let prosperující parta humoristů vedená J. Svěrákem a L. Smoljakiem hraje dnes v divadle na Žižkově. Viděla jsem "Cestu na severní

pól". Divadlo byla plné do posledního místečka, diváci hlali specifický humor vymyšleného dramatika Cimrmana. Jan Svěrák st. byl výborný, Jan Svěrák ml. je filmový režisér. Jeho film "Obecná škola" s Janem Třiskou v hlavní roli jste mohli vidět nedávno na SBS. Vstupné 60 Kč.

Divadlo v Celetné ulici - je jeden z nových divadelních prostorů, vzniklých po revoluci, kde se střídají různé divadelní skupiny. "Cesta kolem světa" je představením čerstvých absolventů DAMU. Jejich herecký styl je důkazem toho, jak Divadlo Jára Cimrmana, Divadlo na provázku a Divadlo Ypsilon ovlivnilo za posledních dvacet let českou divadelní tvorbu. Tato inscenace je mozaikou příběhů, odehrávajících se cestou kolem globu. Je to tak zvané pohrávání si s hraním divadla. Milé, nadšené, mladé. Vstupné 60 Kč.

Polívka v Brně - ne na talíři, ale v bývalém "Večerním Brně", dnes zvaném "Divadlo Bolka Polívky", oprávil jeho hlavní protagonista staré představení zvané "Terapie". Je to komická skeč, ve které se Bolek objevuje se svojí francouzskou ženou Chantal a nerozlučnými kolegy Goldflamem a Pechou. Tento komik (se kterým jsem osm let vystupovala po celé Evropě), je dnes šaškem, který má své království. Ještě nestačí ani pohnout prstem a lidé se už smějí. Jeho film "Šašek a královna" jste rovněž mohli vidět na SBS. Vstupné asi 60 Kč.

Mackbeth v Liberci - Liberec má krásné, plyšové, červeno-zlaté, klasické divadlo, které vůbec není provinční. Mackbeth, hrany Václavem Helíusem v překladu Milana Lukeše je opět příkladem, jak překlad do jiného jazyka dokáže Shakespeara znovu vzkřísit a přidat na nadčasovosti. Velmi dobré představení. Když jsem pak šla za kamarády do zákulisí, postála jsem si opět na "prknech, která znamenají svět" a to na těch samých, na kterých jsem začínala ve dvanácti letech právě v dětské opeře v Liberci. Vstupné 50 až 100 Kč.

Koncert Evy Pilarové - v říjnu pani Eva oslavila třicet let své pěvecké kariéry koncertem v karlínském divadle. Opět potvrdila svoji pověst velké dámy jeviště. Mnoho převleků, mnoho hostů. Jedním z nich (tedy z těch hostů) byl i Waldemar Matuška. Zazpívali si spolu Lásku nebeskou jako za mlada. S Američanem Rosenem zpívala perfektně anglicky. A zlatým hřebem večera byla modlitba s premonstráty Strahovského kláštera, kteří celi v bílém zpívali s Evou Jesus Domine. Lidé z obecenstva se hrnuli po každé písni na jeviště, stavěli se do řady, aby předali Evě květiny, které ji přinesli. Bylo jich neuvěřitelně mnoho, tolik, že nebyly kam dávat. Po závěrečném ohňostroji, jako překvapení, se objevil na jeviště se svojí kyticí i Karel Gott.

Tak tohle je jen velmi stručný výčet některých zajímavých událostí české umělecké scény. Vyjmenovat všechny by bylo velmi obtížné. Z toho je vidět, že s tou krizí v českém umění to skutečně není tak zlé.

NEW AGAIN Pty Ltd
Opravy karoserie, nový lak, vnější i vnitřní
úpravy, odstranění rezu, všechny modely a
druhy aut.
BODY REPAIRS
Volejte : (02) 9999 2595

CIZINEC MEZI NÁMI

Egon Hostovský

První dva roky exilu vzniklo v mé pařížské čtvrti sedm našich spolků, zaměřených k osvobození vlasti. Konkurenčních spolků, přirozeně. Během dalších dvou let se situace poněkud uklidnila, když všech sedm jejich předsedů dostalo přednostní vízum do Ameriky a odebrali se osvobozovat vlast za oceán. Pozůstali krajané se ještě dva roky navzájem sobě vyhýbali, ale na sklonku šestého roku byla nám samota už příliš těžkou. Začali jsme se znovu zdravít a tu a tam se ptát, jak se daří. Sedmého exilního roku jsme si založili krajaňský spolek.

Veškeré osvobozování v něm bylo zakázáno. Nebylo dovoleno o nikom špatně mluvit, ať přítomném nebo nepřítomném. Nebyly žádné volby, žádné funkce, žádná činnost. Prostě jsme se scházeli jednou za čtrnáct dní "U strakaté kočky" na bulváru Raspail - a to bylo všechno. Irma občas upekla buchty nebo koláče nebo při mimořádných příležitostech jako například její svátek, perníková srdce. To už byla taková její slabost. A my jedli, co upekla, popíjeli nějakou minerálku, melancholicky se usmívali a vzpomínali teskně na starou trpící vlast, kterou osvobozuje takový všelijaký ksindl. Ale ksindl, to nikdo nevyslovil, protože to by bylo proti stanovám. Zkrátka žili jsme nevzrušeně a idylicky, vděční osudu za příležitost, že se můžeme jednou za čas vypovídat.

"Poslyšte," řekla na jedné z takových schůzek Jana. "Co byste tomu řekli, kdybych sem mezi nás přivedla jednoho Francouze?"

Řekla to tak nonchalantně, jakoby šlo třeba o partii žolíků s čínskou císarovnou. Všichni jsme údivem otevřeli ústa.

"Cože?" řekl ředitel Výr, který se vzpomatoval první. "Francouze? Sem? Minule skutečného Francouze?"

"Jakého jiného?" řekla Jana odměřeně.

"Mohl by to také být naturalizovaný Čech," řekl doktor Kus.

"Tak vidíte, Jana zná Francouze!" septaťma s horoucím obdivem disponent

Kalina, který byl už hezkých pár let do Jany platonicky zamilován.

"Je tu teprve sedm let a vidíte ji, Francouze zná!"

"To ji musel poznat při zatmění slunce," řekla Marcela, která měla poličeno na disponenta Kalinu. Byl to přestupek proti stanovám, ale v rozrušení si toho nikdo nepovšiml.

"Hloupost," řekla Jana. "On nezná česky ani slovo."

"Jak se jmenuje?" ptal se někdo. "Jean Dupont."

"To zní docela francouzsky," potvrdil profesor Havelka. Doma kdysi vyučoval frančtině na nižší střední škole a tak byl mezi námi v teoretických otázkách autoritou.

"To je báječné," řekla Irma. Samozřejmě, že ho musí přivést. Já napeču perníková srdce."

Irma nám promluvíla z duše. Byla to prostě úžasná věc. Nikomu z nás se ani nesnilo, že by se poznal se skutečným Francouzem v Paříži už po sedmi letech pobytu. Od vidění jsme jich, to je pravda, znali spoustu. S mnoha jsme si zvláště v práci, říkali Bonjour a Ça va? A na mne se dokonce v pátem roce smála jedna prodavačka v mlékárně, ale to, jak jsem pak zjistil, jsem měl na nose rozmáznutou sazi. Promluvit si však s Francouzem od srdce k srdci, jako dva dobří známi, to se ještě nestalo v těch prvních sedmi letech nikomu z nás. Počítali jsme s tím, že časem k tomu dojde, ovšem, ale že by to bylo tak brzy, to nás zaskočilo.

"Ne abyste se na něho všichni vrhli hned, jak se zjeví ve dveřích!" řekl skepticky starý Habrman. V Praze měl kdysi hospodu a teď si myslel, že má monopol na společenskou etiketu.

"Přeci nejsme divoši," řekla uraženě Irma.

"On má kus pravdy," řekl malíř Brabec. "To musí být důkladně zrežirováno, aby si Francouz odnesl dobrý dojem. Takové přijetí se nedá improvizovat. Člověk se může nějak prohřešit i při nejlepší vůli."

Souhlasili jsme s Brabcem, a dali rozum dohromady, jak co nachystat, abychom tomu Dupontovi připravili nezapomenutelný večer. Moc cizích tváří najednou, to působí deprimující, usoudili jsme, cizinci bude třeba se rozkoukat ponenáhlu, postupně se seznámit se všemi, v klidu a v pohodě a

proto jsme rozhodli, že se mu každý bude věnovat určitý čas a pak ho nechá na pokoji. Počítali jsme, že nás bude asi třicet. Když Dupont přijde tak v osm hodin a zůstane, řekněme, do dvanácti, připadá na každého z nás osm minut.

Pak jsme se dlouho dohadovali, kdo se ho ujme první. Konečně se k tomu uvolila Irma a další pořadí se vylosovalo.

Čtrnáct dní jsme žili v horečném napětí. Já sám telefonoval Janě šedesátkrát, jestli se náhodou nic nezměnilo a Dupont přijde, a Jana veřejně přiznala, že byla mým nezájmem bolestně dotčena. Až do toho památného večera se však naštěstí nezměnilo nic.

Byli jsme pohromadě všichni už od dvou hodin, abychom nic v přípravách nepřehlédli, aby všechno bylo dokonalé. Jediný, kdo chyběl, byla Jana. Měli jsme permanenci u telefonu, sháněli ji po celé Paříži, ale nic naplat. Ani se neukázala, ani o sobě nedala slyšet. V osm přišel Jean Dupont, sám.

Všichni jsme se vrhli směrem k němu, ale to byl jen reflex, docela samostatný pohyb, ihned ovládnutý. Sklopili jsme oči, abychom na něho necívali jako na medvěda a tvářili se co nejptirozeněji, jako bychom ho neviděli. Irma vyplula z hloučku jako labuť, podala mu plavně ruku, jak to viděla ve filmu u Greta Garbo, a řekla: "Vítáme vás. Je nám upřímným potěšením přijmout vás do našeho středu. Mezi Francií a Československem byla vždy nerozborná pouta přátelství a jsme šťastni, že můžeme dnes v této tradici pokračovat. Prosím posadte se!" Totiž, že řekla všechno tohle, to jsem se dozvěděl až později, protože to řekla francouzsky. Alespoň jak myslela. Dupont na ni vytřeštil oči a řekl: "Co prosím?"

"Co říká?" otočila se Irma, česky, ke mně.

"On říká, co prosím."

"To se ptám já tebe!" řekla Irma skřipajíc zuby.

"Já ti to taky říkám, chápeš? On ti prostě nerozuměl."

Irma mě přejela drtivým pohledem a řekla Dupontovi: "Vous avez compris?"

"Ne" řekl Dupont. Zřejmě myslel, že Irma miní, jestli rozumí česky.

"Přelož mu to tedy," řekla Irma nervózně.

"A co?"

"Co ?! No přece to, co jsem říkala".

"To, co jsi říkala francouzsky?"

"No ovšem, mluv už!"

"To nemá smyslu mu to překládat do češtiny," řekl jsem. "On přece česky nezná. Mimoto já ti nerozuměl."

"Pro Pána Boha". Z Irminých úst se vydralo zaupění. "Řekni mu, co chceš. Že ho vítáme a že jsme rádi, že je v našem středu a že mezi Československem a Francií"

"Počkej," řekl jsem. "Já si nemohu pamatovat celou litanii. Říkej mi to po částech, v krátkých větách. Co bylo na začátku?" Dupont se na nás díval pln rozpaků. Pochopil jsem jeho nejisté pocity a vysvětlil mu, že Irma mu chce něco říci a až mi řekne, co to je, že mu to povím.

"A že mezi Československem a Francií bylo nerozborné přátelství."

Irma se domnívala, že překládám Dupontovi to, co říkala. Vysvětlil jsem ji trpělivě, co jsem Dupontovi říkal a poprosil jsem ji, aby začala znova. Podívala se na mne jako na jedovatého plaza a začala od začátku. Vlastně už jejich osm minut prošlo a tak jsem ji taktně na to upozornil.

Irma se ke mně obrátila zády, vzala ze stolku přichystaný talíř se dvěma marcipánovými srdci a se zářivým úsměvem je vztáhla k Dupontovi. Dupont si vzal jedno srdce a Irma si vzala druhé.

"Slečna Jana tu ještě není," řekla mu česky a mně poručila: "Přelož to."

Přeložil jsem to tedy a Irma pokračovala: "Ale ona jistě přijde brzy!"

A zatím, co Dupont se živil srdcem a prohlásil, že je znamenité a že doufá, že slečna Jana skutečně brzo přijde, Irma nalila dvě sklenice vína. Ukázala na ně Dupontovi, jednu si vzala, pozvedla ji a řekla "Vive la France!"

Oba vypili víno a Irma řekla: "Přeji vám příjemnou zábavu", což jsem přeložil, i Dupontovi díky, a Irma vznešeně odplula.

Číslo dvě vytáhl ex-továrník Voska. Uklonil se Dupontovi, podal mu ruku a řekl: "Přelož mu tohle: Vítáme vás! Je nám upřímným potěšením přijmout vás do našeho středu. Mezi Česko-slovenskem a Francií byla vždycky nerozborná pouta přátelství." Pak ještě chtěl, abych mu přeložil, že slečna Jana tu ještě není, ale že jistě brzo přijde. Na to podal Dupontovi marcipánové srdce,

jedno si vzal sám a v tichu je schroustal. Utřel si ústa a orosené čelo naškrobeným kapesníkem a nalil dvě sklenice vína, Dupontovi a sobě. Pak řekl: "Vive la France!" a oba si tukli. Zase si utřel kníry a popřál Dupontovi příjemnou zábavu.

Když si Dupont přitukával, po sněžení desátého srdce s disponentem Kalinou a vypil desátou sklenici vína, jeho oči se mírně zakalily. Při dvacátém srdci, od profesora Havelky, jsem se chvíli obával, že mu rozbije talíř o hlavu a víno mu vleje za límec. Ale to byl jen okamžik, pak oheň v jeho očích hned uhasl a jedenadvacátému krajanovi už zase děkoval za přivítání docela pokorně a dojatě, vyslovil rezignovaně naději, že slečna Jana skutečně brzo přijde a po srdci sáhl sám, ještě než jsem mu přeložil pozvání. Postupně si začal plést odpovědi nebo odpovídal na jednu otázku dvakrát, křičel Vive la Tchecoslovaquie!, když měl mluvit o Janě, ale musím říci, že jsem k němu nabyl hlubokou náklonnost a obdiv. Ve tři čtvrti na dvě snědl Dupont dvacáté osmé srdce a vypil dvacátou osmou sklenici vína.

Podlitýma očima mne chvíli hledal, ačkoliv jsem seděl vedle něho, a řekl trhaně "Ještě někdo?"

"Už jenom já," řekl jsem.

"Vitamevassrdecnedonasehostredu," řekl Dupont česky, dívaje se nějak skrze mně. "Slečna Janatu jesteneni-alepridebrzy."

Zaskřípal zuby a chytil se oběma rukama za hlavu. "Dej sem to srdce, nebo se neudržíš!" zasypal zuřivě. Třikrát hmatl vedle talíře, který jsem mu zdvořile podával, po čtvrté srdce našel a vstrčil je do úst jako by je chtěl zakousnout. Pak popadl láhev vína, zaskuhral "Vive la France!" a táhl ze všech sil ještě minutu po té, kdy byla docela prázdná. Nato hodil láhev směrem k píanu a padl pod stůl.

"Probóha, stalo se mu něco?" ptala se Marcela, když se všichni rozpačitě shromáždili kolem.

"Je na mol," řekl znalecky hostinský Habrman. "Že se nestydlí, přijde mezi cizí a naleje se jako kára!"

"Jiný kraj, jiný mrav," řekl rozvážně profesor Havelka.

"Co s ním budeme dělat?" řekla Irma, praktická, jako vždy. Byla to otázka nanejvýš časová, protože majitel restaurace naléhal nesmířitelně na vyklizení lokálu.

Navrhli jsme mu, aby nechal Dupontu vyspat se pod stolem, ale o tom nechť ani slyšet.

"Musíme ho vzít sebou ven," řekl disponent Kalina věcně. "On jistě na vzduchu rychle vystřízlívi."

"To byla radost se dívat, jak mu moje srdce chutnala," řekla Irma sympaticky, "mně jich asi šedesát zbylo. Možná, že mu přijdou k chuti, až se probere."

Pomohli jsme Irmě nacpat mu co nejvíce srdci do kapes. Ta, která se do nich nevešla, zabalila Irma do dvou krabic a ty jsme připevnili Dupontovi jednu kolem každého zápěstí. Pak ho jeden vzal za nohy a druhý pod pažďi a za nevlidných pohledů restaurátéra jsme ho snesli do přízemí. Prošlo to hladce, až na malou nehodu: ten, co nesl Dupontu za nohy, šel moc rychle a tomu, co ho držel pod pažďi sklouzla jedna ruka. Na štěstí duchapřítomně chytil Dupontu za ucho a tak náraz jeho hlavy o schod podstatně zmírnil. Ucho bylo poněkud natržené, ale Dupont neřekl ani slovo.

Před domem jsme ho posadili na práh a opřeli vsedě o roh zdi a dveří.

"Tady ho nemůžeme nechat," řekla Irma. "Začíná pršet, ještě by se ta srdce rozmočila."

Opravdu začínalo pršet a nemohli jsme Dupontu nechat na holičkách.

"Kde bydlí?" ptal se ředitel Výr. Nikdo z nás neměl ponětí, kde Dupont bydlí.

"Jistě bude mít v náprsní kapse nějaký dokument s adresou," navrhl disponent Kalina.

"Jali jsme se tedy vytahovat z kapsy po kapse srdce a hledat náprsní tašku. Ale nebyla nikde."

"Asi mu vypadla, když se válel pod stolem," řekl někdo.

"Skoč pro ni nahoru," řekla Marcela Kalinovi, ale ani Kalina, ani nikdo jiný neměl odvahu zvonit a snést hněv majitele "U strakaté kočky". Všichni jsme měli pocit, že nám není nakloněn.

"On si ji může vyzdvihnout zítra sám," řekl továrník Voska. Přitom tedy zůstalo.

"Ale co uděláme s ním?"

To rozřešila Irma: "To je jednoduché! Najdeme adresu v telefonním seznamu!"

To bylo jasné jako slunce. Divili jsme se, že nás to nenapadlo dřív. Deset se nás rozběhlo k automatu.

V telefonním seznamu jsme zjistili, že existuje v Paříži 7947 Dupontů. Z toho 1993 měli první křestní jméno Jean.

Spočítali jsme všechny telefonní plíšky a dohromady jsme měli tři. To bylo málo, ale nezbyvalo, než se pokusit o štěstí. První jsem vytočil číslo já.

Po delší chvíli se ozval rozespálý mužský hlas. "Pan Dupont?" řekl jsem.

"Ano"

"Pan Jean Dupont?"

"To jsem já," řekl můj protějšek. Tahle odpověď mne poněkud zklamala. Uvědomil jsem si, že tím je jeden ze tří našich plíšků ztracen.

"To tedy nejste Vy," řekl jsem zádumčivě.

"Co? Já že nejsem já?" zasl pan Dupont, jaksi ještě v polosnu.

"Totiž," řekl jsem, "tomu vy nemůžete rozumět. Já chápu. Ale skutečně to nejste Vy."

Cítil jsem, že nezasevěnému nemůže být tento rozhovor zcela jasný, a připadalo mi jako povinnost podat člověku, kterého v půl třetí ráno vytrhnu ze spánku, přijatelné vysvětlení.

"To je tak," řekl jsem tedy, "my jsme Češi a měli jsme dýchánek a přišel mezi nás nějaký pan Dupont. A nalil se jako šváb a my nevíme, kde bydlí, a na ulici ho taky nemůžeme nechat, když prší. Tak jsme si tedy mysleli, že zazvoníme třeba k vám jestli to nejste vy, totiž -"

Pan Dupont zahučel jako vor a pak ze sebe začal chrlit s neuvěřitelnou rychlostí francouzské věty, kterým jsem, bohužel, nerozuměl. Po pěti minutách jeho rychlost neochabla, spíše naopak.

"Co říká?" ptala se Marcela.

"Já nevím, já mu nerozumím."

"Tak to polož! Sluchátko!"

"No dovol," ohradil jsem se, "co by si o mně pomyslel?!"

"Toti může být jedno," řekla Marcela, "přece tě nezná! My nemůžeme stát v dešti, než se vypovídá. To bychom taky mohli čekat do rána!"

Zavěsil jsem tedy a Marcela řekla, že se teď pokusí o štěstí ona. Listovala ve stránkách s Duponty levou rukou a na jedné stránce vybrala sedmé číslo od zdola. Ozval se ženský hlas:

"Dobrý večer," řekla Marcela a usmála se zdvořile do sluchátka. "Je doma pan Dupont?"

"Je" řekla ta pani. "Stalo se něco? To je můj muž. Ale spi."

"Jste si tím jistá?"

"Jestli spi? Jakpak ne, tady leží vedle mne."

Marcela se ještě nemohla smířit s nezdarem.

"Jste si jistá, že je to váš muž?"

"No dovolte!" řekla pani Dupontová a zavěsila.

Marcela to ovšem nemyslela ve zlém. Nikdy před tím ji nenapadlo, že by Jana mohla chodit s někým, kdo je ženatý. Tak to alespoň vysvětlila mně, když to nemohla vysvětlit pani Dupontové. Ale neúspěch Marcelu nedeprimoval nadlouho.

"Dejsem ten třetí plíšek," řekla. "To je poslední příležitost, kterou máme."

"Už jsi zkazila jednu," řekla Irma, ale Marcela již měla plíšek v ruce. Vytočila první číslo, o které očima zavadila. Znovu to byl ženský hlas. A šel přímo k věci.

"Co s ním je?" řekla žena na druhém konci.

"S kým?" řekla Marcela překvapeně.

"S mým mužem. Jde přece o něho, ne?"

"Jde o pana Jeana Duponta," řekla Marcela zdrženlivě.

"O koho jiného," řekla žena samozřejmě. "Co zas vyvádí?"

"Nic," řekla Marcela. "Spi. A prší na něho."

"To znamená, že leží na silnici?" ptala se dáma zkušeně.

"Ne, my ho posadili do vrat, takže mu prší jen na nohy. Nemohla byste si pro něj přijít?" Žena chvíli přemýšlela. "Kde je?"

"Ustrakaté kočky. Bulvár Raspail."

"Je ta coura s ním?"

Dosud Marcela odpovídala přímo k věci, bez jakýchkoli osobních pocitů, ale nyní do jejího hlasu pronikla teplá sympatie k pani Dupontové.

"Ta coura? Ne, ta rajda dnes nepřišla. Ona už je taková praštěná, že asi zapomněla. Proto on, chudák, byl takový smutný a jistě pil ze žalu."

"Kdyby byla s ním, tak by se byl nalil z radosti," řekla pani Dupontová. "On si vždycky najde nějakou záminku. - Poslyšte, mohla byste mi prokázat službu?" Marcela byla svolná a pani Dupontová ji prosila, aby zavolala taxi a muže ji poslala

"114, Rue Vaugirard, to je kousek

cesty. A šoferovi neplatte, to zařídím já, já budu čekat před domem. Oni ho stejně všichni šoféři v Paříži znají."

"114, Rue Vaugirard," opakovala Marcela. Podstrčil jsem ji před oči papírek na který jsem rychle napsal: Optej se, jak její muž vypadá! Podívala se na mne opovržlivě, ale optala se.

"Takový menší černý," řekla pani Dupontová. "Ale já vám říkám, každý omyl je vyloučen!"

"No dobře, 114, Rue Vaugirard," řekla Marcela a popřála pani Dupontové dobrou noc.

"Máš ty rozum?" řekla jsem pohoršeně. "Copak nevidíš, že náš Dupont je přece blondýn!"

"To vidím," řekla Marcela chladně. "Ale víš ty, že pani Dupontová není barvoslepá? Konečně ona říká sama, že každý omyl je vyloučen. A já předpokládám, že ona zná svého muže líp, nežli ty!"

Proti téhle logice jsem byl zcela bezbranný. Zavolali jsme tedy taxi, ale šofer Duponta neznal a chtěl zaplatit předem. Nakonec jsme zaplatili polovičku a šofer řekl, že kdyby jako ta dáma nechtěla doplatit, takže on už dostane své z toho pasažéra. Při nakládání Duponta jsme mu nešťastnou náhodou roztrhli jednu nohavici a rukáv, ale balíčkům se srdci se k Irminu uspokojení nestalo nic. Když se auto rozjelo, ulehčeně jsme vydechli a rozešli se. Já měl stejnou cestu s profesorem Havelkou.

"To byl zdařilý večírek," řekl jsem.

"Na výsost zdařilý," přitakal profesor Havelka. "Já myslím, že se tomu Dupontovi u nás líbilo."

"Já bych na to vzal jed, že jsme v něm získali přítele nadsmrti," řekl jsem s přesvědčením.

HABER - PILOT
Pty Limited
PRODUCTION

AUSTRALSKÉ LISTY měsíčník

Vydává: **HABER - PILOT Pty Limited**

A.C.N. 002 830 613

7 Boonah Street

WENTWORTHVILLE

NSW 2145

Tel. (02) 636 1873

Fax. (02) 631 2024

Vedoucí redaktorka:

Jana Haberová a redakční kruh

Názory redakce se nemusí ztotožňovat s obsahem příspěvků.

Uzávěrka dalšího čísla vždy dvacátého každého měsíce.

BANNERMANS

The Solicitors

**Česky mluvící solicitor/ právník a
advokát vám nabízí služby**

Obrátte se s důvěrou, poradíme vám ve všech
právních otázkách, včetně právních problémů v
České a Slovenské republice.

Vynikající znalost českého a australského práva.

Ceny jsou bezkonkurenční!

Kontaktujte: Vladimír Gazdík

Phone: (02) 891 4677

Fax: (02) 689 3849

Mobile: 015 274 734

Večer: (02) 805 0128

Soboty: (047) 876 336

Bannermans Solicitors - Suite 49/2 O'Connell Street
PARRAMATTA, NSW 2150

NEW AGAIN

PTY LTD

Opravy karoserie, nový lak, vnější i
vnitřní úpravy, odstranění rezu, všechny
modely a druhy aut.

BODY REPAIRS

7 b PERAK St. MONA VALE
telefon: 99 2595

Stěhování nábytku
Sydney - mezistátní - zámoří,
odborně zabalíme,
popřípadě uskladníme,
rozpočet i dobrá rada je zdarma,
pečlivě, spolehlivě, poctivě.
Hovoříme česky a slovensky.

TAX RETURNS

Tim Austin, F.T.I.A.

Registered Tax Agent

Poradíme vám v podnikání,
použijte naši účetní kancelář,
připravujeme daňové přiznání,
domluvíte si schůzku předem.

Další informace:

18 Hughes Ave.

Lawson 2783

Telefon: 047 591 782

Mluvíme česky a anglicky!

Nemáte se kde sejit s přáteli na
příjemné posezení?

Nově otevřená kavárnička

CAFÉ GOLDONI

vás ráda uvítá,
české a slovenské
speciality,
studenti 10% sleva

6 A Roslyn St.
Elizabeth Bay
tel. 368 12 88
Volejte Renatu

Předplatné na **AUSTRALSKÉ LISTY** CENA \$2.60

Jméno _____

Ulice _____

Město _____ Stát _____

P.Code _____ Tel. _____

Vystřihněte a odešlete s poplatkem na

HABER PILOT Pty. Limited

7 BOONAH STREET

WENTWORTHVILLE NSW 2145

Předplatné - zaškrtněte

na půl roku ☐ \$15.60

na celý rok ☐ \$31.20

Shop 6, 176 Commercial Road, Prahran 3181

Ph. (03) 510 8717, (03) 510 2474

A.H. (03) 801 2796 Fax (03) 510 2482

Lic. No. 31446

ZAŘÍDÍME:

*Vaše cesty do celého světa.
Návštěvy z České i Slovenské republiky.
Cesty kolem světa. Ubytování, půjčování aut.
EURORAIL - vlakem po Evropě.
Cesty lodí, autobusové zájezdy.
Cestování po Austrálii a další.*

AUSTRALSKÉ LISTY
JEJICH BUDOUCNOST JE NA VÁS

LUBA SUSTEK

LUST NOMINEES P/L TRADING
AS PAINT SPOT

DISTRIBUTORS OF PAINT
AND PAINTERS' SUPPLIES

Ph: 557 4109, 557 2863
Fax: 557 4924

378 Centre Rd, Bentleigh 3204

BENTLEIGH PAINT SPOT

**Chcete vymalovat dům,
zkrášlit byt?
Využijte služeb české firmy,
která nabízí všechny služby
pro malíře,
spolu s radou odborníků.**

volejte: 03 557 4109, 03 557 2863

APPLIED COMPUTER SYSTEMS (Australia)

Nabízí systém vytvoření zvlášť pro vás!

(viz obal)

MULTIMEDIA

Capture video in real-time to your hard disk. Editing with special effects and sound. Playback under Windows in true colours. Full motion CD video playback.

TV-VIDEO

Live TV on your PC. Capture single frame at 320 x 240. Tinting or photo retouching. Full motion sequencer. Record to tape in S-VHS quality.

VIDEO-PRO

Linear or nonlinear editing. Quality of output up to Betamax. Time code for single frame accuracy. Adjustable compression digital recording.

CZECH

AIRLINES

FLY OK FLY CSA

**POHODLNÁ CESTA DO
PRAHY A EVROPY
S VÝBORNÝM SPOJENÍM ZE
SINGAPURU A BANGKOKU
ZASTÁVKA V HONG KONGU MOŽNÁ**

Kontaktujte naše cestovní kanceláře nebo přímo:

**CZECH
AIRLINES**

Suite 809, AUSTRALIA SQUARE TOWER, SYDNEY
P.O. BOX 11110, AUSTRALIA SQUARE, NSW 2000
TELEPHONE : 247 6196 FACSIMILE: 232 1713